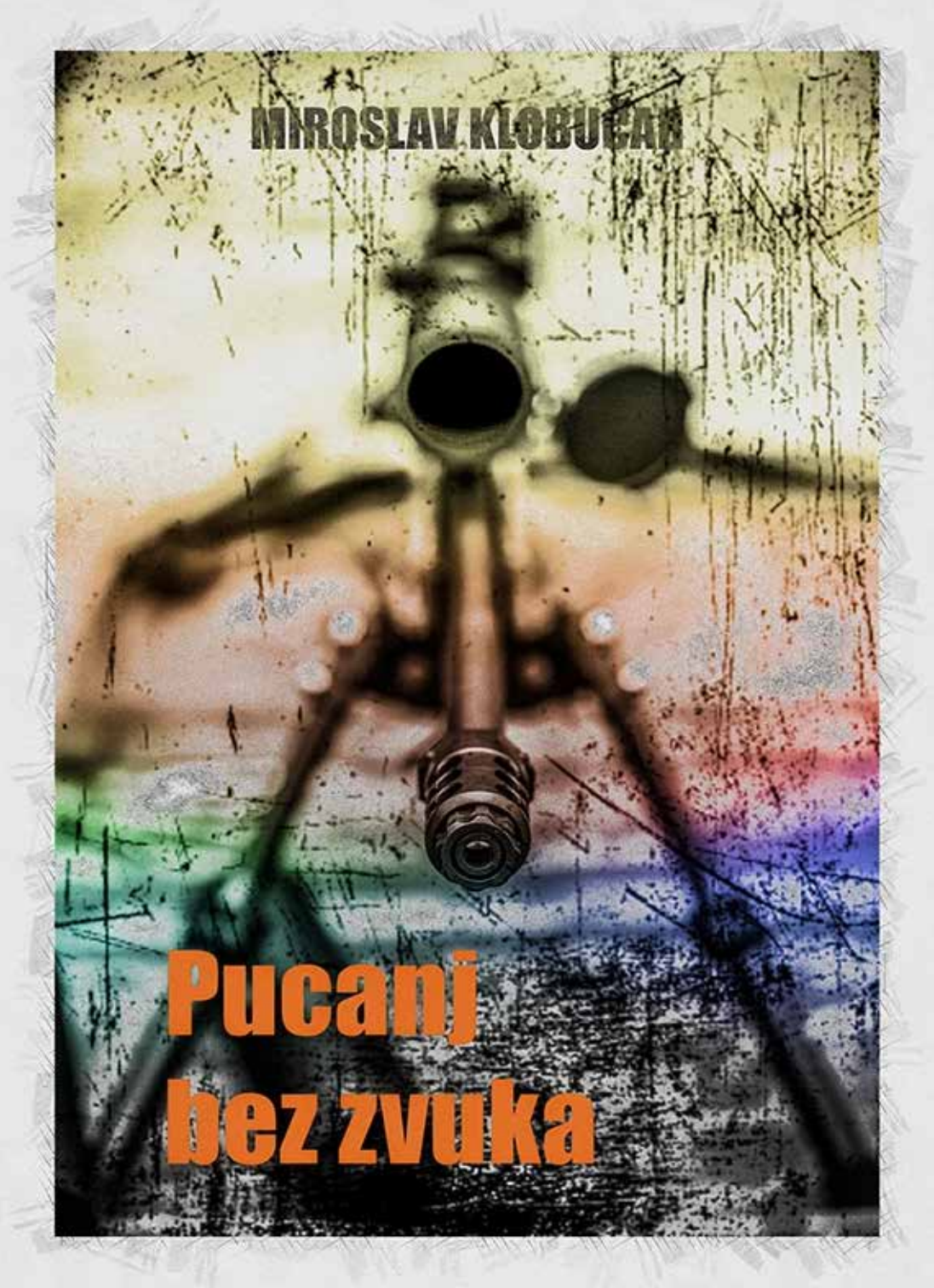




MIROSLAV KLOBUČAN

**Pucanj
bez zvuka**

PUCANJ BEZ ZVUKA

Džepni krimić.

Miroslav Klobučar

Studení, 2025.

Pariz. Jutarnje sunce se jedva probija kroz krošnje i polako se osjeća dolazak jeseni. List po list napušta svoje mjesto, nježno padajući na tlo. Lijepo je. Po gusto nabijenim ulicama Pariza vozim svog ljubimca Merca 500SL iz 82' godine. Prolaznicima bi ponekad zasmetao taj prodoran zvuk V8 motora, kao što bi poznavao tog moćnog stroja izbio osmijeh na lice. Uzeo sam kavu koju ispijam, putujući na dogovoreni termin u Hotel Cheval Blanc koji se nalazi blizu centra Pariza. Dogovoreni termin nisam mogao otkazati, makar sam rekao da je s tim gotovo. Sada više Starog nema. To je tipična situacija za sve pa i za mene, kada jednom uđeš u svijet kriminala teško nađeš rupicu kroz koju ćeš neprimjetno izaći, pobjeći neprimijećen.

Samac sam. Znao sam što bi značilo da imam obitelj. Pobjeći pred lovcima koji neumorno, kao psi njuše svaki moj trag. Za sada bezuspješno. Ali znam da će jednog dana doći i taj trenutak, suočavanja s tim krvi žednih zvijeri.

Prilazim Hotelu Cheval Blanc, ispred kojeg u urednoj uniformi stoji čovjek zadužen za parkiranje automobila gostiju hotela. Vrlo uljudan, predajem mu ključ i nešto bakšiša. Običaj je takav. Sa smiješkom u kojem se raspoznaje zahvalnost sjeda u auto i odlazi prema garaži. Ja, obučen u tamnoplavo odijelo penjem se prema ulazu u hotel, po crvenom tepihu

koji je toliko debeo da je osjet kao da hodaš po oblacima. Zamišljam kako bi bilo lijepo da sam došao s drugom svrhom. Kod recepcije gdje me dočekuje isto tako uniformirana mlada dama, pitam gdje je bar jer me tamo netko očekuje. Ona odmah pozove kolegu koji me vodi do stola gospodina Smitha. Iznenaden, očekujući mušku osobu, dočekuje me dama, vitka u crvenoj haljini, prekrasnih crta lica i arogantnog pogleda. Ustala se, no ja kažem da to nije potrebno, pruživši joj ruku. Predstavim se svojim drugim imenom koje koristim za ovakve situacije

“Vrlo mi je drago, ja sam Michael ” kažem.

Ona i dalje s arogantnim pogledom i smiješkom na licu kojim ipak prevladava njezina ljepota kaže,

“Ja sam Stella, drago mi je što smo se upoznali.” Makar ne izgleda da je tako.

Sjedamo u poveće kožne fotelje dajući narudžbu zaposleniku koji me je dopratio do stola. Stella naručuje čaj od mente, a ja samo klimajući glavom potvrdim da ću isto što i Stella. Ne okoliša, odmah kreće razgovor zbog kojeg smo tu.

“Moj zadatak je prenijeti vam informacije o vašem sljedećem zadatku.”

Ovo je za mene bila neuobičajena situacija. Uvijek sam dobivao informacije samo od Starog koji je direktno bio povezan s poslodavcima. Nikada uživo, nikada na javnom mjestu.

Rekoh joj “Zašto sada na ovakav način, zašto mi vi dajete informacije. Nije mi to baš uobičajeno.”

Ona jasno odgovara “Od sada će biti ovako, ali sam htjela biti sigurna da ćete se pojaviti, tako da su dokumenti koje vam trebam predati, na sigurnom.”

“Na sigurnom!?”, upitam. Pomalo zbunjen, ali ne pokazujem.

“Da, bila bih vam zahvalna ako bi me mogli ispričati na trenutak. Idem po dokumete.”

“Da, naravno!” odgovaram.

Digla se. Uzela torbicu sa stola iz koje se mogla vidjeti kartica s brojem sobe 302 i otišla prema liftu. Moj pogled ju je odmjerio na suptilan način. Dok sam pogledavao za njom, konobar nam je donio dva čaja od mente, uz smiješak odobravajući moj pogled. Na tacnama su šalice u kojima su već bila stavljene vrećice čaja i posebna posuda s poklopcem s kipućom vodom. Napravio sam Stelli i sebi čaj s tim da sam sebi dodao malo šećera, žličicu. Pogledavam na sat. Prošlo je desetak minuta od Stellingovog odlaska. Nisam mogao naslutiti zašto sada na ovakav način preuzimam poslove. Starog više nema. Od Starog, svoje veze, nisam iz sigurnosnih razloga imao kontakt. Samo sam se par puta s njim našao. Bilo je to prije mnogo godina u Hamburgu. Ovoga puta sam zbilja zatečen. Nitko osim njega nije znao proceduru stupanja u kontakt. U najmanju ruku, neobično za ovu vrstu posla, gdje nema odstupanja od dogovorenog. Pogotovo bez sastajanja na javnom mjestu. Prošlo je još dodatnih pet minuta. Dvumim se, otići ili provjeriti zašto je nema. Odlučujem pričekati još pet minuta, a do onda ću odlučiti što napraviti. Važem u glavi sve opcije koje bi se mogle dogoditi i odlučujem provjeriti sobu 302. Novac za čajeve ostavljam na stolu. Kod ulaza u hotel primijetio sam kameru u unutarnjem prostoru, odmah kod ulaznih vrata. Nije mi mogla snimiti lice. Uvijek moram biti dodatno oprezan, nastavljam prema liftu, okrećući glavu naspram kame-

re. Ulazim u lift i vozim se do trećeg kata. Soba je bila na kraju hodnika, jedna od većih. Kada sam došao do vrata koja su bila zatvorena, pokušao sam. Ništa se nije dogodilo. Niti da sam jedan zvuk oslušnuo. Probao sam otvoriti. Bila su zaključana. Odlučujem provaliti, ali u tom trenutku iz par soba dalje izlazi spremačica. Vidjelo joj se po licu da je s prostora bivše Juge. Krenula je u mom smjeru. Zamolio sam ju li da mi otključa vrata.

“Ključ je kod supruge koja otišla u šetnju, a ja bih želio uzeti nešto iz sobe.”, zamolim.

Odmahnula je glavom i rekla, “Ne, zbog takve stvari bi mogla dobiti otkaz. Najbolje je da odete na recepciju i oni će vam dati dodatnu karticu”

Iz džepa sakoa izvukao sam 200 eura i pitao “Jel’ sada moguće?”

Pogledala je oko sebe, uzela karticu, otključala vrata i na hrvatskom rekla “Hvala!”

Ja sam samo klimnuo glavom uz smiješak zahvalnosti.

Pričekao sam da se spremačica malo udalji i pažljivo tihim koracima i pištoljem u desnoj ruci polako krenuo u sobu. Odmah sam primjetio Stellino tijelo okrenuto glavom prema podu. Bilo je beživotno. Vidjela se krvava glava koju je napravio metak, većeg kalibra. Nastavio sam pregledavati sobu po sobu tog velikog apartmana i nikog nije bilo. Kada sam se okrenuo prema velikoj verandi na sekuritnom staklu primijetio sam rupu veličine snajperskog metka. Odmah sam se odmaknuo od mogućeg novog hitca koji je Stellu stajao života. U to sam siguran. Po položaju tijela, izlazila je iz sobe, kada je dobila metak u zatiljak glave. Malo dalje na podu ležala je mapa s nekoliko A4 papira i slikama. Uzeo sam je sa sobom i odmah se udaljio iz sobe.

Nisam se brinuo ni za kamere ni spremačicu. Nego potražio stražnji izlaz iz hotela, kroz skladišne prostore koji su vodili do garaže gdje su bila parkirana vozila gostiju hotela. Pričekavši da zaposlenik hotela ostavi ključeve, netom parkiranog automobila i krene nazad prema ulazu hotela, ulazim i nalazim ključeve svojeg auta. Lagano, što sam tiše mogao izvučem se iz garaže hotela i odjurim u željenom pravcu. Tu su mi kamere simile samo vozilo u odlasku.

Ništa mi nije bilo jasno, a kada je to tako, nikako ne može dobro završiti. Zašto je Stella ubijena, a dokumenti koje mi je trebala dati ostali u sobi? Nema nikakvog smisla. Zašto nitko nije pucao na mene kada sam ušao u sobu i uzeo te dokumente? Ne volim puzzle, rješavati zagonetke uz moj posao. Velike su tu nepoznanice. Moram na neki način saznati što se to događa.

Drugi dio...

Šesnaest godina prije...

Vrijeme rata 1992 godina. Ja sam još maloljetan za odlazak u vojsku. Čak sam i dobrovoljno pokušao, ali nije išlo. Živjeli smo kao mnogi ili kako smo mogli. Nama djeci nije bilo loše. Visili smo na ulici čitave dane. Dok mi jednog dana otac nije rekao da ću kod rodbine u Njemačku, dok se tu situacija ne smiri. Prvotno mi se nije svidjela ta ideja, ali kasnije, razmišljajući, zašto ne? Ovdje će me sve čekati, a Njemačku nisam nikada vidio.

Polazak je bio za dva dana. Autobusom iz Zagreba. Vojni obveznici u to vrijeme nisu mogli izvan granica Hrvatske, tako da je autobus bio pun djece i žena. Put je trajao dugo. Sigurno četrnaest sati. Stali smo s autobusom na desnu bočnu stranu velikog Frankfurtskog Bahnhofa, željezničkog kolodvora. Tu me je već stric čekao. Otišli smo u njegov automobil, nedaleko parkirani te se odvezli u njihov stan. Nalazio se u predgrađu Frankfurta. Veliki stan u kojem sam ja spavao u dnevnoj sobi. Nakon pozdrava s ostalom rodbinom, taman je bio termin za večeru. Svi smo zajedno večerali. Bilo je ugodno. Nakon prve prespavane noći shvatio sam da je ovo bila pogrešna odluka. Svi su ujutro otišli svojim putevima, a ja ostajem sam u stanu gledajući njemačku televiziju od koje ni riječi razumljivog ne mogu shvatiti.

Dani su prolazili, a u meni je bujao nemir. Probao sam razgovarati s ocem da se vratim, međutim odgovor je bio negativan. Počeo sam izlaziti van. Prvo u šetnju s njihovim malim crnim psićem, a potom sam i sam kre-

nuo zujati po okolnim parkovima. Novaca nisam imao dok mi stric nekada nije dao. Tada sam si mogao kupiti cigarete na automatima poredanim po kvartu. Bilo ih je svako malo. Nekada mi je došlo da provalim u njih, ali nisam imao s čim. Jedio kamenom s kojim ne bi puno postigao.

Nakon par tjedana mog obilaženja i šetnji parkovima, nailazim na društvo koje igra ping-pong na jednom od poredanih betonskih stolova u parku. Bilo je puno Turčina, ali i pokoji bijelac. Nisam se previše ogledao na njih. U jednom trenutku loptica s kojom su igrali završila mi je pod nogama. Jedan poviče nešto na njemačkom. Jedino što sam znao od njemačkog je reći da ništa ne razumijem.

Odjedanput čujem uzvik "Mali, dobaci lopticu!".

Iznenaden, podižem lopticu i odnosim im. Nisam želio propustiti priliku s nekim porazgovarati, nisam je htio samo baciti i otići. Želio sam nekoga upoznati, progovoriti koju riječ, a ne samo bezglavo šetati i misliti kako je sada mojoj ekipi dobro. Doma su, a ja tu u ovoj vukojebini za koju sam mislio da će ceste biti popločene zlatom.

Dolazim do starijeg dečka koji mi je na našem jeziku rekao da donesem lopticu i predajem mu je.

"Izvoli", kažem.

"Od kuda si? Nikad te nisam vidio?", upita me.

"Iz Hrvatske. Malo sam došao do rodbine, pa ću nazad za Hrvatsku. Uskoro, nadam se", kažem ja.

"Ja sam ovdje rođen, ali su moji inače iz Crne Gore", kaže taj stariji dečko.

“Ja sam Ilija”, odgovaram ja.

“Drago mi je, ja sam Miodrag, ali me svi zovu Mijo”

U tom trenutku sam osjetio trnce sreće koji su kolali od glave do pete. Prvi razumljivi razgovor u dva tjedna izvan stana. Ako izostavimo “Guten Tag” koje sam morao govoriti svim susjedima, a oni mi uzvraćali rečenicama na koje sam samo klimao glavom. Bio je to fantastičan osjećaj.

Pitao me želim li igrati s njima. Naravno da sam pristao. Potom me upoznao s ostalima. Bilo je tu još u to vrijeme zvanih Jugovića, koji Nijemac i ostatak Turci. Bilo ih je ukupno oko petnaestak. Kao nas u Hrvatskoj.

Igrao sam, ali im nisam mogao parirati. Čak sam si i reket kupio. Svaki dan su znali doći poslije škole na sat dva pingića i onda svako svojoj kući ili negdje drugdje. Nikada me nisu pozivali da im se pridružim. Uglavnom su pričali njemački, dok mene nisu trebali nešto pitati.

Dani su prolazili. Meni djelomično upotpunjeni s tih sat-dva druženja s njima. Jednog dana me pozovu je li želim s njima do centra. Pito sam ih kada ćemo se vratiti.

“Nećemo dugo“, odgovori Mijo

Oduševljen njihovom idejom prihvaćam njihov poziv i odlazimo prema S-banu i kroz nekoliko stanica izlazio van na Zeil. Trgovački centar Frankfurta. Šetamo, sve to obasjano raznim svjetlima izloga čini se pomalo nestvarno. Ipak sam došao iz Hrvatske gdje je zamračivanje bilo sastavni dio večeri i noći.

U jednom trenutku Mijo kaže da ide nešto obaviti i krenusmo prema Kaiserstrasse, ulicu ili bolje reći kvart s barovima i javnim kućama. Mene

koji nikada nisam vidio ništa slično, prožimao me toliki sram i nelagodnost da nisam želio ući u bar. Ali što bi oni rekli na to. Bojao sam se da me neće nikada više zvati, povesti sa sobom.

Ušli smo u jedan striptiz bar, makar maloljetan uz Miju sam ušao bez zadržke. Popili smo piće, a Mijo je otišao na nekoliko trenutaka popričati s puno starijim muškarcima. Činilo se da su to gazde toga bara. Primjetio sam da razgovor nije bio ležeran, već nabrijan. To što sam ušao u taj bar, je bila nepovratna odluka. Nakon nekoliko trenutaka Mio se vratio i rekao da moramo odmah krenuti. Pod jaknom, sam primijetio, da ima paket. Kasnije kada smo došli nazad u kvart Mio je malo otpustio nervozu koja ga je pratila cijelim putem nazad. Izvukao je paket omotan plastičnom folijom u kojoj je bila zapakirana kila marihuane. Bila je za daljnju prodaju. Meni je odmah zaprijetio da će me mrak pojesti, ako kome budem pisnuo o ovome. Vidno sam bio uplašen. Nikada do sada se nisam susreo ni s čim sličnim. Ja sam otišao, dok su dečki to parkirali u manje paketiće za prodaju na ulici. Tu noć nisam oka sklopio. Nije više bilo povratka. Ako se ne pojavim, postat ću im sumnjiv. Ako dođem mogao bi s njima zaglibiti još više. Došao sam idući dan. Sve je bilo kao prije.

Bila je subota. Prvo pingić, koji se igrao u popodnevnim satima, a onda na ulici bliže centru, gdje je bilo par klubova, Omen i njemu slični. Dobio sam zadatak da prodajem. Osjećao sam se kao bačen u vatru i to pred taj klub Omen, najpoznatiji u Frankfurtu. Rekao sam da ja to ne mogu jer ne razumijem jezik. Odgovorili su mi da niti trebam pričati, nego samo prodavati. Što manje govoriš, to bolje. Tako je i bilo. Bez suvišnih riječi prodaja je išla. Zadovoljavajuće. Prodao sam sve što sam imao. Čak sam se i prvi vratio. Nisu me više slali. Rečeno mi je da sam odlično to odradio i da će me upoznati s gazdama. To je u njihovom svijetu bila čast, u mom strah. Kako da se izvučem. Ne mogu se nikome povjeriti. Miji mi me ne puštaju da se vratim.

Roditelji mi govore da još malo ostanem, da je sada baš tamo gadno. Da su svake večeri pod uzbunama.

Polako iz dana u dan se mirim s nastalom situacijom. Strah je jenjavao, i osjetio sam čar novca, kojeg je bilo lako zaraditi. Čak mi je postalo zanimljivo. Svaki petak i subotu smo išli na iste lokacije i odrađivali posao što se svidjelo gazdama. Gazde toga bara, bili su Crnogorac Miloš i Srbin Aleksandar. Tražili su od Mije da me dovede u klub. Kada sam došao bili su to ljudi na očigled okorjeli kriminalci. Nisam ih mogao drugačije okarakterizirati. I nisam pogriješio. Bili su uljudni prema meni, čak i druželjubivi i objasnili kako stvari stoje. Budeš dobar, penješ se stepenicu, po stepenicu. Nebo je granica. Već tada sam to mogao proživakati bez ikakvih strahova. Postajao sam dio njih, njihovog razmišljanja, ponašanja i shvaćanja.

”Ako mi ne uzmemo dio kolača, bude netko drugi”, odgovori Miloš
Bilo mi je to logično.

Prošla je godina dana. Njemači jezik sam već dobro razumio i govorio. Odselio sam se od rodbine. Iznajmio stan, objašnjavajući im da sam našao dobar posao kod jednog Poljaka koji se bavio uvozom i distribucijom raznog začinskog bilja. S time nisam ni puno lagao. Samo što su ove biljke bile sve, samo ne začinske. Zvali su me i da se vratim doma, u Hrvatsku, ali sam odlučio ostati i prodao sam roditeljima istu priču.

Napredovao sam. Popeo se par stepenica. Nisam više bio na ulici. Dijelio sam mjesto u klubu s Mijom. Bili smo zaduženi za one koji su dilali na ulici. Bilo je tu svega, ali nikada nisam uživao drogu. Želio sam ostati čiste pameti, jer i najmanja greška te košta u najmanju ruku razbijene vilice. Situacija nam nije bila laka. Neki od dilera su si uzeli maha. Tu smo morali reagirati i znali smo ih poslati na desetak dana u bolnicu. U meni više nije bilo osjećaja empatije. Postojao sam mladi čovjek koji nije prezao predničim.

Sranja su bila sastavni dio dana, a nakon godine dana ta sranja su uobičajeni trenuci u danu. Gazde su vidjele moju odlučnost, da mogu imati povjerenje u mene. Što sam ja svim silama gradio i trudio se. Uspio sam. Vrijeme je prolazilo, sada smo već i s njima sjedili u klubu, čuvši sve što su razgovarali. To mi je bio znak da ću uskoro preuzeti ozbiljniji, odgovorniji i bolje plaćeni posao. Samo nisam znao koji.

Tura je bila jedna, Balkanska, za dolazak droge iz Albanije. Dolazila je obično šleperima, koje su istovarivali izvan Frankfurta u jednoj zakupljenoj, staroj i napuštenoj bazi NATO-a. Nije bila velika, ali dovoljna za posao. Moje zaduženje je bilo da sve organiziram. Kada šleper treba stići, organizirati istovar i platiti vozača koji je dovezao turu. S tim sam imao i odgovornost, ako vozači useru stvar na bilo koji način, ja to moram ispraviti. Bilo kako. Sve mora biti kao po špagi.

Jednom prilikom kada se roba istovarila, falilo je dvadeset kilograma robe. Javio sam gazdama, koji su mi samo potvrdili da je dogovorena količina utovarena u prikolicu kamiona i da to moram sam rješavati. Stisnuo sam vozača, ja sa svojih osamnaest godina, ali s utokom u ruci. Ništa nije htio priznati. Znao sam da na tome ne može završiti jer ću ja tu izvući deblji kraj. Probali smo batinama, nije išlo. U glavi mi se bližio taj trenutak za koji sam mislio da ga nikad neće biti, ali tu večer je stigao. Nakon dobrih batina i traženja odgovora gdje je roba i dalje sam dobivao negativan odgovor. Ostaje je samo jedno. Zašto to mora tako biti? Malo sam popustio u sebi, ali nisam želio pokazati da drugi vide. Red je bio na meni, da se dokažem. Čovjek od povjerenja. Respekt je još u to vrijeme bio nešto najvažnije. Stisnuo sam zube, prislonio pištolj na glavu vozača i u sekundi opalio. Smučilo mi se. Morao sam povratiti. Izašao van, rekavši da idem zapaliti. Ubiti tako nekog. Užas. Nije bilo druge. Da sam drugačije postupio, vjerojatno bi se mene riješili na sličan način. Nije bilo spavanja tu večer. Iduće jutro mi Mijo kaže da su gazde

i više nego zadovoljni mojim postupcima i da to nije tako strašno.

“Zaboravit ćeš. Vrlo brzo. Svima je tako”, kaže Mijo

Ja sam se pravio da mi to ništa ne znači, ali se očito vidjelo da znači. Samo sam potvrdno klimnuo glavom i rekao “Idemo”.

Ture su postale učestalije i prešlo se na unosniju investiciju. Teške droge. Postajao sam zvijer. Osjećao sam to u sebi. Ništa nisam poduzimao, makar da se i sada vratim, previše znam. Pronaći će me. Nije mi se više sviđalo ovdje gdje sam zapeo. Tu gdje sam već par godina. Otišao sam gazdama i iznio svoje mišljenje.

”Miloš se instinktivno izderao na mene da nisam ja tu da mislim”, dok ga je Aleksandar smirio i saslušao me.

Bio sam im od velike koristi. Sve je kod dobave išlo kao podmazano. Nisu htjeli to mijenjati. Ali isto tako shvatili su da imam muda čim sam se pojavio u njihovom uredu, dajući im do znanja da želim promjenu. I to odmah. Rekli su mi da odjebem iz ureda i da će mi se javiti sutra.

Nisam to ikome rekao, kao što i ne možeš nikom vjerovati u ovakvom poslu, gdje je hijerarhija i izvršavanje naredbi, sve. Danas jesi, sutra nisi. Među živima. Doma sam uz par pivica smanjio napetost što me proždirala što će sutra biti. Dvije solucije. Ili sam odjebao karijeru ili će uvažiti moje uvjete. Naravno da nisam spavao, stalno se osvrćući gdje mi je mobitel, ne bi li zazvonio. To je moglo biti i u tri u noći.

Dočekao sam jutro. Pogledao kroz prozor. Bilo je ljetno vrijeme, a zora se polako pretvarala u jutro, tjerajući sunce na obzor. Ptice su pjevušile kao u raštimanom zboru. Svaka svoju melodiju. Ali lijepo za čuti. S kavom ostajem sjediti na prozoru promatrajući taj zeleni park, nasuprot svoje zgrade. Bio je

nastanjen svakojakim životinjama. Sjećam se kada sam prvi puta došao i vidio male zečeve kako trče parkom. Ostao sam začuđen. Pozitivno, naravno. Da je tako kod nas, u Hrvatskoj, iz svake druge kuće bi se osjetio miris zečjeg gulaša.

Mobitel je zazvonio. Pogledah i vidim da je broj skriven. Sigurno je jedan od gazda. Tako je i bilo.

Aleksandar je rekao "Odmah dovuci guzicu do kluba".

Pogledao sam na sat, bilo je 6:35. Spustio se do svog novog auta i odjurio u klub. Obojca su me čekali. Mislim da su od sinoć ovdje. Bila je nedjelja, a subotom je špica.

"Čuj, Miloš i ja smo razgovarali. Drag si nam i uvijek izvršiš što ti je rečeno. Nikada u sve ove godine nas nisi iznevjerio, Od sada ćeš biti zadužen za nabavku robe, a nas dvojca ćemo se malo odmoriti. Uvesti ćemo te u posao i ti ćeš nam davati izvještaje na dnevnoj bazi. Jedan zajeb i ode glava. Najozbiljnije", kaže Aleksandar.

Trudio sam se suspregnuti smiješak zadovoljstva koji se pojavio na mom licu.

"Zbilja sam vam zahvalan na pruženoj prilici i znate da će biti tako kako ste rekli"

"Vidjet ćemo", kaže Miloš

Već idući dan su me počeli uvoditi u posao. Stupili u kontakt s dobavljačima iz bivše Juge, Albanije i Turske. Najavili su promjenu. Da sam sada ja njihov prvi kontakt. Nisu svi bili oduševljeni, ali bez nas, jednih od većih distributera njihove robe nisu imali puno izbora. Mijo je ostao u čudu, kada

je to čuo.

“Kako je to uspio? Pa ja tu radim duže i nije u redu!”, požalio se Mijo

Miloš mu je samo odgovorio “Začepi tu gubicu ili letiš van. Jasno!”

Mijo se povukao kao da se ništa nije dogodilo.

Ušaltao sam se brzo. Posao je dobro šljakao. Bez većih problema. Sve što je rečeno je bilo i ispunjeno. Gazde su bile zadovoljne. Svaku večer nisam dolazio doma prije 4 ujutro. Nikad niti pripit. Pogotovo sada. Kada puno toga ovisi o meni. Svako malo sam dobio i bonus. Imao sam zbilja viška love. Nje mi nije falilo. Kupio sam prava kolica, BMW 850, V12, star koju godinu. Bilo je to fantastično razdoblje. Živio u obilju svega. Sve dok jednog dana nije uletjela murija. Mislio sam da je klasična racija gdje traže maloljetnike u klubu, međutim po broju vozila sam vidio da ovo neće dobro završiti. Sve kuće u nizu su bile jednake visine, peterkatnice. Pet katova s mnoštvom soba u kojima su žene prodavale dio sebe. Kancelarija je bila u potkrovlju zgrade. Jedino sam ja bio gore u kancelariji. Svi su dolje u klubu pili u svom separeu.

Odmah sam se uhvatio magle. Kroz krovni prozor, preko krova na drugu kuću, treću, šuljajući se, dok nisam naletio na tavanski prozor negdje na petoj kući. Razbio ga sišao na tavan. Vrata u bila zaključana, ali stara i oronula. Bez problema sam ih provalio, pričekavši hoće li netko čuti buku. Jedna vrata su se otvorila i ubrzo zatvorila. Vladao je mir. Sišao sam stubištem do izlaza, gdje sam zastao. S njemačkom murijom se nije za zajejavati. Jedna od najbrutalnijih na svijetu. Ne prežu ni pred kim. Zalijepi ti pendrek preko face, ako kažeš riječ viška. Naša murija je mila majka za njih. Vidio sam da ih sve privode s lisicama na rukama. Baš sve Miloša, Aleksandra, Miju..... Dolazila su civilna vozila s rotacijama. To su bili inspektori za teški kriminal. Zaključak je bio da je s ovom pričom gotovo. Što sada? Morao sam pobjeći

što dalje. Odmah sam podzemnom odjurio u stan pobrao sve vrijedno i par stvari. Sve je stalo u jedan ruksak. Zalupio vrata stana i zaputio se na željeznički kolodvor. Isto podzemnom. Kolodvor je u blizini kluba, pa sam sjeo na prvi vlak koji je kretao. To je bilo vlak za Hamburg. Što mi je i odgovaralo. Što dalje, to bolje

I imao sam dosta vremena za razmišljati, putujući prema Hamburgu. Morao sam na neko vrijeme nestati s lica zemlje. Hamburg nisam poznao. Samo znam da je lučki grad na sjeveru Njemačke. Plan je bio, da kada stignem, kupim na trafici oglasnik i kartu Hamburga. Želio sam naći stan u getu gdje su mnogoljudne zajednice različitih nacionalnosti. Kada sam stigao sjeo sam u kafić, naručio kavu, mali espresso i počeo proučavati. Odlučio sam se za kvart Billstedta. Po karti se vidjelo da je kvart jako nastanjen velikim zgradama iz doba Bauhausa. Ogromne, sve jednoličnog izgleda s jasnim linijama. I ima ih puno.

Odmah sam se uhvatio oglasnika i otišao na govornicu, pozivajući već obilježene oglase. Na prva dva mi se nitko nije javljao. Još uvijek je bilo radno vrijeme. Na treći mi se javi grublji ženski glas “Da?”

“Čitam u oglasu da iznajmljujete stan, jednosobni? Je li je još uvijek dostupan?”, pitao sam sad već na pristojnom njemačkom.

“Da”, odgovori žena.

”Kada bi ga mogao doći vidjeti? Dosta mi je hitno i volio bi to što prije riješiti radi obaveza koje imam”.

Što se nje tiče rekla mi je da može odmah, jer živi u blizini, ali mi je odmah očitala bukvicu o kućnog reda i napomenula da stan nije baš namješten, zato je i cijena, nešto niža. Meni je to odgovaralo. Što jednostavnije i

prostije to bolje. Prihvaćam njezin poziv i odgovaram joj da odmah krećem. Ne znam točno koliko mi treba do tamo, ali mi ona kaže ne više od 45 minuta.

“U redu, onda se vidimo. Hvala vam”, odgovorim.

Kada sam stigao vidio sam uredno posložene zgrade s mnoštvom stanova bez ikakvog odstupanja i razigranosti tih zgrada. Jedino što je bio lijepi park u blizini s velikom fontanom, dosta oronulom. Kada sam se našao s gospođom srednjih godina, duboka glasa, jer je vjerojatno redovito pušila dvije kutije Camela dnevno, ušli smo u stan u kojem je vonjalo na ustajalost. Tu nitko dugo nije boravio. Nije da mi se svidio, ali nisam se htio kockati i zivkati stanodavce obilazeći druge stanove. Pristajem. Tražila me je dvije najamnine, unaprijed. Nije bio problem. Plaćam, a ona odlazi uz povik da se vidimo za mjesec dana. Zatvaram vrata i skužim u kakvoj sam vukojebini. Jednosoban stan s malom kuhinjom, s četiri stolice i malim stolom, kupaona s kadm i jednim elementom s ogledalom, dnevna u koju se ulazi odmah s vrata imala je samo kutnu garnituru i jedan stari kredenc. Opet se tješim bolje to nego 30 godina ćuze. Raspremam se tražeći skrovito mjesto za poza-mašnu svotu novca koji zam zaradio, odvaljujem letvu iza kredenca i položim je unutar poda.

Bio sam vidno umoran. Toliko toga se izdogađalo u tako kratkom vremenu da me san svladao čim sam legao. I tako sve do jutra, točnije podneva. Kada sam ustao, morao sam ići po osnovne namirnice za život, uz koje kupujem novine ne bih li pročitao što se događalo poslije uhićenja. Frankfurter Allgemeine Zeitung uzimam s trafike, jednu kavu i sjedam u park na klupu. Listajući nailazim na članak da svi uhićeni u pritvoru i da imaju jako čvrste dokaze da ih zadrže na duže vrijeme. Još su u međuvremenu od jednog od njih iščupali informaciju i presreli turu. Barem sam tako mislio.

Oblačim se kao tinejdžer, široke hlače, gore duksa s kapuljačom preko glave i još dodatno šilterica. Bilo je tu svakakvog svijeta, većinom siromašnih došljaka koji su radili za kikiriki da bi sve podmirili i preživjeli mjesec. Nakon par dana, kada sam malo došao sebi, naišao, shvatio sam da moram nešto poduzeti. Ali što? Na poziciji u Frankfurtu na kojoj sam bio, bio sam tek kratko vrijeme. Nedovoljno za upoznavanje ljudi iz drugih gradova koji su u istom miljeu. Zbilja nisam znao što dalje. Da se zaposlim negdje. To ne mogu. Ako predam papire, murija će doći isti čas. Mogao sam čekati. To mi je i jedino preostalo. Čekati, ali ne znam što. Zarobljen u tom stanu kao štakor u kavezu s ključem u džepu.

Svakodnevno sam išao do trafike kupovati novine. Više vijesti nije bilo o uhićenju, ali su mi bile jedina zanimacija koju sam trenutačno imao. Počeo sam hraniti golubove u tom parku kraj te oronule fontane i tako svaki dan. To mi je dalo ono malo zadovoljstva.

Nakon nekih mjesec dana, jednog jutra koje je prolazilo, rutinski, kao svako, sjedam na istu klupu kao svaki dan, hranim golubove i kraj mene sjeda jedan markantan stariji čovjek, fino obučen u odjelo i baloner. Vidi se da to nije slučajno, jer su druge klupe bile slobodne. Usrao sam se. Dižem se, a on me uhvati svojom lijevom rukom za moj desni lakat i posjedne nazad. Ja krenem agresivno na njega, a on svoj pogled usmjeri na desnu ruku skrivenu iza balonera, obris cijevi pištolja se mogao naslutiti iza balonera. Sjedam. Zbunjen. Uplašen. Murija nije, jer da je bilo bi desetak specijalaca koji bi stvar obavili u trenu. Nismo zucnuli nekih pet minuta, dok se nije uvjerio da sam se smirio.

“Znam tko si, znam zašto si tu, znam sve o tebi i tu sam da ti pomognem.”, kaže on.

“Kako mi ti možeš pomoći, stara budalo?”

“Vidim da još gnjev izlazi iz tebe, ali nemam više vremena čekati da tvoja mladenačka sranja privedeš kraju”.

“U ovoj kuverti su tvoji novi dokumenti, s novim imenom i socijalnim brojem. Sve je čisto kao suza. Možeš sada što hoćeš. Policija nema tvoj jasni opis. Zato si mi zapeo za oko. Ne volim idiote, volim ljude koji razmišljaju par koraka unaprijed, kao ti. Nikada u klub nisi ušao bez navučene dukse preko glave. Vrlo mudro.”

Ostao sam zapanjen. Sve rečeno je istina. Otkud mu sve to. To mi je glupo i pitati jer znam da neću dobiti odgovor.

“Znaš da u ovom svijetu ništa nije besplatno i sada moraš odlučiti. Hoćeš se skrivat’ i dalje bez mogućnosti vraćanja u Hrvatsku, jer te i tamo očekuju ili ćeš prihvatiti ovu kuvertu”.

“A što bi ti ja to bio dužan, Starče. Ako prihvatim tu kuvertu.”

“To ćeš uskoro saznati. Sada moram poći”.

“Čekaj, nisam rekao da pristajem!”

“Koliko vidim držiš kuvertu u ruci. Do viđenja mladiću. Uskoro se čujemo!”

Ostao sam zapanjen. Sjedeći na klupi i razmišljajući je li to što se upravo dogodilo dobro ili loše? Zbilja nisam ništa mogao postići čekajući. Ustvari kada bolje razmislim, pa dočeka sam. Kako me samo našao? Kako je to moguće? Nisam imao ni približne odgovore na ta pitanja. To je klasa iznad one frankfurtske. To je bio galantan gospodin, a ne okorjeli kriminalac, pun ožiljaka. Možda mi se i posrećilo ili sam najebao da se nikada neću izvući. Da će me satrati, Bog zna čime. Sjebano je to kada ne znaš niti jedan odgovor, a vidiš malu svjetlost spasa.

Rekao je čujemo se. Kako se možemo čuti. Nemam telefon u stanu. Tražim nijanse između njegovih riječi, nadajući se nekakvom suvislom zaključku. Vidjelo se po njemu da zna što priča, da to nije jebeni diler koji će te zavaljati, zabiti nož u leđa čim se digneš.

Otvaram kuvertu u kojoj se nalaze svi dokumenti i putovnica. Ime je bilo Michael Muller. Najčešće ime i prezime u Njemačkoj. Ne postoji ulaz u kojem nema barem dva do tri Mullera u zgradi.

Nisam tu imao previše prostora i nisam se više želio ubijati mislima, nego jednostavno čekao. Ponavljao svoju dnevnu rutinu, ali i odlazio do centra Hamburga. Sada sam to mogao. Zmazani grad, pun kriminala. Ja to mogu osjetiti, od džeparoša do teških kriminalaca.

Prošla su dva tjedna. Ništa se nije promijenilo. Iščekivanje me inače po prirodi izluđuje, ali tu nisam ništa mogao. Sjedio sam na klupi hraneći golubove kada je iznenada zazvonila govornica nedaleko klupe. Osvrnuo sam se oko sebe, bilo je to jutarnje doba, bilo dosta prazno, bez ljudi. Uporno je zvonilo iz govornice. Prestalo je. Nakon minute, opet bez prestanka zvoni i ja se dižem dolazim do govornice i podižem slušalicu ništa ne govoreći.

“Rekao sam ti da ću se uskoro javiti”. Čujem Starog kako govori.

“Ti si Starče”, rekoh ja.

“Sada me dobro slušaj: “Otići ćeš u Rostocker Strasse broj 17. prvi kat, stan broj 4. Ispod otirača je ključ s kojim ćeš ući i na stolu te čeka omotnica. Jesi li me razumio?”, reče.

“Jesam. Kada trebam otići tamo?”

“Već večeras. Najkasnije do deset navečer. Nemoj kasniti.” Spustio je slušalicu.

”Fucking shit”, što želi? Niti mu ime znam. Ustvari ništa ne znam, ali znam da mi je to jedina ponuđena šansa. Brzo odlazim u stan, na karti nalazim ulicu i odlazim do podzemne da na karti vidim koji vlak vozi do dogovorenog mjesta. Zanimalo me, a imao sam viška vremena. Zaključio sam da mi do tamo treba pola sata s dva presjedanja. Krećem u pola deset i pošto sam već ranije sve isplanirao dolazim na vrijeme ispred zgrade u Rostocker Strasse 17. Ulazim na glavni ulaz, opet s duktusom na glavi, kroz stara drvena hrastova vrata. Dolazim do stana, pomjeram otirač i nalazim ključ. Lagano otključavam. Vlada tišina. Kao da nitko ne stanuje u zgradi, makar su se vidjela upaljena svijetla u pojedinim stanovima. I zbilja na stolu, otmotnica. Otvaram ju u njoj slika nekog lika u odjelu i to nekoliko njih iz svih kutova. Dolazim do papira na kojem piše da moram na svoj pedantan način ukloniti metu. Oružje ću dobiti kasnije. Prvo moram proučiti dosje i pokušati ga pronaći, promotriti. Nisam mogao vjerovati. Nisam ja ubojica. Ustvari, koknuo sam samo jednog, ali je to bila nužda. Ili on ili ja. Samo sam organizirao dostavu droge. Zašto baš od mene sada to traži? Nadao sam se da ću se vratiti starom poslu za drugog poslodavca. Popizdio sam i na papir velikom slovi- ma napisao “FICK DICH, ALTER MANN” i udaljio iz stana. Nisam prošao ulicom dvjestotinjak metara, kad opet zazvoni iz govornice kraj koje sam prolazio. Nikoga nije bilo u blizini. Znao sam da je to Stari.

“Lako odustaješ? Imao sam drugačije mišljenje o tebi. Nemoj da moram to drugačije mišljenje potvrditi radi tvoje tvrdoglavosti. Neće to dobro završiti.”

“Nisam ti ja nikakav ubojica. Jedino sam pucao iz M48 u Hrvatskoj. Sranje od puške što i sam znaš.”

“To je najmanji problem. Dobit ćeš je na probu, ali prije toga trebaš se vratiti u stan po dosje i detaljno ga proučiti, onako kao sam i

čuo da jesi, vrlo pedantan. Da ništa ne prepuštaš slučaju. Vjeruj mi ovo će biti jedno od tvojih najboljih razdoblja u životu. Bez policije i skrivanja”.

Nije mi ostalo druge. Vraćam se uzimam mapu i odlazim šebući ulicama Hamburga. Ovog puta pješke do stana. Putem sam si pomislio, da, mogu ja to. To sigurno nisu nikakve dobrice od ljudi. Ulazim u stan paleći svjetlo u kuhinji, kuham si kavu i otvaram mapu. Bio je to švicarski poduzetnik, albanskog porijekla. Bavio se svim i svačim. Od građevine, ulaganja u Start-up tvrtke do raznih investicija. Nepovezanih branši. Bilo je to pranje novca kroz razne off shore kompanije. Klasika za takve poduzetnike. Znam da je pravilo što manje znaš to bolje, ali ja sam radoznao po prirodi. Morao sam se skulirati i pokazati profesionalnost. Kakvu jebenu profesionalnost, kada ću se vjerojatno usрати od straha u gaće. Opet mi kroz glavu prolete riječi Starog, da se neće dobro završiti ako odustanem.

U dosjeu je navedeno njegovo uobičajeno kretanje, ali kako da ga ja pješke uhvatim, kako da ga pratim, sve njegove rutinske navike. Taj Stari je stvarno malo odlijepio. Barem da imam njegov kontakt, da mi da smjernice, nije da sam previše njih smaknuo, pa da mi je to samo tako. Odlazim spavati. Gledam u smeđe-sivi plafon na kojem je visio luster dobrih dvadesetak godina star i svijetlile dvije male žarulje od ukupno pet, pokušavam si u glavi predvidjeti slijedeći korak. Nisam dugo mogao.... Zaspao sam.

Iduće jutro, opet isto. Ne znam od kuda krenuti. sjedim i čekam. Možda zazvoni. Nije. Odlazim nešto pojesti i krećem u obilazak Hamburga, kada već imam dokumente koji mi drže vodu. Stajem kraj nekog caffè bara. Odlučujem popiti kavu. Sjedom, naručujem i zamolim konobaricu, lijepa cura, da mi donese današnje novine, ako su slobodne. Kroz par minuta sam sve traženo imao na stolu. Čitajući i s guštom ispijajući kavu, odmaram od svih

prijašnjih misli koje su mi se vrzmale po glavi. U jednom trenutku spuštam novine i vidim Starog kako sjeda za moj stol.

“Pa kako?” upitam ja

“Moraš znati da znam svaki tvoj korak, kao što bi ti trebao znati od čovjeka koji je u dosjeu.”

“Ovo će pitanje biti malo glupo, ali kako da ga pratim, trčeći po ulicama Hamburga?”

“Zato sam i došao. Vidiš onu drugu ulicu s lijeva. Tamo je parkiran bijeli Polo s brojem registracije 623 i ostalo ne znam. Ključevi su ti na prvom lijevom kotaču, a ispod zadnjeg sjedišta je snajper. Moderan i lak za korištenje. Dat ću ti adresu farme pokraj Hamburga, napuštena je, a u okolici nema nikoga. Bit će ti dobra da se upoznate, ti i tvoj novi ljubimac, snajper M40.

Stari se samo digao i otišao da ja nisam stigo niti riječi izustiti. Dovršio sam naručenu kavu, lagano ustao i otišao platiti na šank, kod one zgodne konobarice. Čini mi se da ću ovo mjesto češće posjećivati. Uputio sam se u ulicu koju mi je Stari pokazao i sve je bilo kako je rečeno. Samo nisam provjeravao je li snajper pod sicom. Bilo bi malo nezgodno kraj toliko ljudi koji su šetali ulicama Hamburga, neki ležerno, neki u žurbi. Bio je lijep dan i ja sam mislio prošetati, ali sada mi se plan promijenio. U pretincu sam našao i pištolj Glock i kreditnu karticu s kojom nisam znao što da radim, jer je u mom poslu ona siguran vodič do počinitelja. Bila je i cedulja na kojoj je pisala adresa farme. Sjeo sam u auto i otišao do te farme. Ne mogu reći da me nije privlačilo malo se iživiti pucajući iz snajpera i to kakvog koriste američki marinci.

Farma se nalazila 30 kilometara od Hamburga. Prekrasno samo zapušteno područje. Tamo su me čekale mete i dodatno streljivo. Prvo sam gledao u taj savršeni stroj. Maskirnih boja, neobjašnjivo mat obojenih. Da se niti zrnice sunca ne odbija, niti mijenja boju ni na suncu, ni u hladu. Pokušao sam, neprecizno. Mislim da je to namjerno raštelana da sam znam postaviti nišan, udaljenost i sve potrebno.

Dolazio sam svakodnevno, desetak dana. Boravio na farmi po nekoliko sati. Nekada i cijeli dan. Učio sam. Polako je učenje prelazilo u trening. Bio sam sve precizniji. Polako se meta znala zatresti. Polako sam počeo shvćati čemu služi svaki kotačić na optici. Neumorno poriktavao i pokušavao, dok sve nije leglo na svoje mjesto. Meta se tresla svakim mojim pucnjem. Bližio sam se crnom krugu u sredini mete. Nakon još par dana treninga, crni krug je bio izbušen. Sprijateljili smo se. Jedino me mućilo što nije bilo vjetra, a volio bi da je da i to mogu uzeti u obzir kod namještanja snajpera. Bit će još prilike.

Svakog dana kada bi se vratio s farme u stan, nešto bi pojeo, dodatno proučio dosje i izašao van u potrazi za švicarskim poduzetnikom, imenom Ali Salihe. Pokušao sam primijeniti smjernice opisane u dosjeu i posrećilo mi se. To je u neku ruku uzbudljivo-dosadan dio posla. Ali jedno je bitno, još se nisam suoćio s onim glavnim, vrhuncem. Onda ću vidjeti što će biti. Možda sve prođe u redu. Ipak nije to isto, kad upućaš čovjeka koji je samo koji centimetar od tebe i vidiš mu rascopanu glavu. Ovo je ipak ležernije. Daljina je u pitanju. I mislim da je lakše za obaviti.

Kako nisam mogao stupiti sa Starim u kontakt, a digao se od stola u caffè baru da nisam stigao niti rijeći izustiti, otišao sam u Rostocker Strasse i našao ključ pod otiraćem, ušao u stan i napisao mu poruku da će mi za obavljanje zadatka trebati najmanje jedan mjesec. Nadao sam se da će osobno on

naći tu poruku. Nisam mogao to samo tako. Po prirodi sam perfekcionista i moram znati sve o meti, kada, kamo, kuda će ići, pojaviti se, kada će mu se prisrati. Sve sam morao znati. Tu su mi pomogli i kriminalistički romani koje sam volio čitati, a iz svakog možeš nešto izvući i to iskoristiti u praksi..

Moja pratnja je trajala oko tri tjedna. Već sam znao većinu navika koje Ali prakticira i osjećao sam da se taj trenutak bliži. Da ću to obaviti s brda pokraj njegove kuće, koje je bilo obraslo drvećem. Kuća se vidjela kao na dlanu, uprkos velikoj ogradi s kojom je cijelo imanje bilo okruženo. Na spavanje ide oko 23.30 u sobu, sam bez supruge koja je spavala u sobi do njegove.

Stari me kontaktirao na govornici onoj gdje hranim glubove. Sada mi se najavio kada će me nazvati i to je dosta olakšalo situaciju. U zadnjem razgovoru sam mu rekao da će uskoro zadatak biti izvršen.

U idućih par dana, na brdu iznad Alijeve kuće, tražio sam najbolje mjesto za obaviti zadatak s tim da se mogu bez žurbe odvesti cestom koja je vodila skoro do vrha tog izletničkog brda. U večernjim satima nikad nikog nisam susreo. Nije to neko atraktivno izletničko brdo, više nalik na smetlište koje je nastalo od izletničkog mjesta.

Odluka je pala. Idem večeras. Idem se suočiti sa svojim strahovima koje mislim da mogu savladati. Sve je bilo spremno i u davdeset i jedan sat sam bio na položaju. Na malo izbočenijoj strani jedne stijene koja mi je pružala najbolji pogled. Strpljivo sam čekao. Nisam htio žuriti, makar sam već imao nekoliko prilika. Dvadeset tri sata su prošla. I dalje sam čekao taj trenutak kada Ali bude lijegao u krevet. Još je bio u doljnjem dijelu kuće. Svađao se sa suprugom, dok je osiguranje stajalo kao ukopano, ne obazirući se na njihovo ponašanje. Ali odjuri gore, vidno iznerviran, ulazi u svoju sobu i sjeda na krevet. Prima se za glavu koju pušta u krilo. Supruga dolazi za njim, u njegovu sobu i dalje raspravljajući. Vidim da bi moglo biti nepredviđenih

problema. Nije profesionalno ne obaviti zadatak, moram čekati. Moja jedina prilika je bila kada se Ali bude presvlačio, oblačio piđamu - hitac u glavu. Ako to profučkam, gotov sam. Napokon ljutita supruga odlazi i zalupi vrati-ma za sobom. Ali i dalje sjedi, ali pošto mu je glava spuštена među nogama, ne mogu imati dobar hitac. I trebam čekati da se situacija smiri. Da supruga opet ne bi došla na ideju nešto mu prezentirati.

Supruga je otišla do svoje sobe i odmah se sklopčala u krevetu. To je dobar znak. Ali je šetao sobom. Nije to dobra odluka za hitac, jer će čuti kako njegovo tijelo beživotno pada na pod i osiguranje bi odmah išlo provjeriti situaciju.

Napokon je Ali sjeo na krevet uzdignute glave. Mene su prošli trnci, ali nisam oklijevao. Zamišljao sam video igricu da si smanjim trnce u želucu. Naciljao, stisnuo obarač, bam. Večer je bila bez vjetera, tako da je metak završio točno gdje je trebao. Ali se samo ispružio na krevet. Mrtav. Nije me obuzeo nikakv strah, nervoza, neko sranje radi kojeg bi trebao žaliti. Obuze-lo me zadovoljstvo izvršenog zadatka.

Pobrao sam se s mjesta, ostavio auto u garaži koja je pripadala iznajmljenom stanu i otišao u birtiju na jedno pivo. Kao da se ništa nije dogodilo. I koliko dugo nisam popio pivo. Jako dugo. Nije mi pasalo. Otpio sam pola, platio i otišao u stan čekati san koji će me odvesti, vjerujem večeras na neka-kvo novo mjesto. Neće biti lijepo, ali sam prazan, bez imalo empatije. Je li to ljudski? Odavno ja ne spadam u tu kategoriju, ljudi. Pitao sam se što dalje? Koliko će to učestalo biti? U tom svom razmišljanju me san preuzeo. Nisam dugo spavao. Digao se u zoru koja i ovdje zna pokazati svoje čari. Volio sam tih pola sata koje nisam želio dijeliti niti s kim. To je moje vrijeme kada pokušavam vratiti mirnoću u sebi, koja mi je bila potrebna. Jako, pogotovo od jučerašnjeg zadatka. Ne možeš to izbiti iz glave, ali možeš potisnuti. Moraš

biti uvijek bistre glave. Ako se umiješa alkohol ili droga, ti si u kurcu. Tvoja glava više nije tvoja i nad njom nemaš kontrolu.

Ovaj puta sam se odmah zaputio u centar Hamburga, u onaj caffe bar u kojem sam se susreo sa Starim. Ali ne zbog Starog nego zbog one zgodne cure koja je radila u tom cafe baru. Zbilja ljepotica, ali na nekakav poseban način. Koji....ne mogu objasniti. Nisam se nadao ponovnom pozivu barem koji tjedan. Novac mi nije bio problem, ali bi volio znati koliko se naplaćuje moja usluga. Stari je već sve vidio na vijestima i moje je da dalje samo čekam. Već će on nekako doći do mene. Kako samo to može? To pitanje u meni izaziva dozu straha. Moraš biti visoko na ljestvici da bi mogao imati tako nekoga u šaci, da bi znao svaki moj korak. S druge strane, visoko je bio, ali je isto tako mogao imati profice koji su mene pratili, kao ja Alija. Nisam nikada to primijetio makar te strah natjera na to, da pratiš sve oko sebe. To moje snimanje situacije mora biti neprimjetno, da se lovac približi što bliže.

Prošlo je dva tjedna. U kasliću nađem poruku da sutra u 9:00 budem u parku, kraj fontane. Uslijedit će poziv i da slučajno ne zajebe. Došao sam četrdeset pet minuta ranije, da popijem kavu i uživam u tom zenu od pola sata. Pogledao sam na sat pet do devet. Tih pet minuta traje vječnost. Prilazi čovjek, vidim da ima kovanicu u ruci, "Ne" pomislim u sebi. Instinktivno se dižem i zamolim ga na lijep način da očekujem poziv kroz koju minutu i može li pričekati. Samo me odgurnuo i prišao govornici. I uz to mi rekao da odjebem od njega. A zbilja sam bio fin. U desnom džepu sam uvijek nosio boxer, za ne daj Bože. Izvadio sam ga i satio od batina. Molio je da prestanem. Ponijelo me je, ali u tom trenutku je zazvonio telefon u govornici.

Ja se javim uspuhan, "Da?"

S druge strane Stari primijeti moje dahtanje "Što je bilo? Kasniš? Nije mi to nalik na tebe".

“Ne. Ne kasnim, samo mi se jedan idiot našao na putu. Ništa strašno. Zaboravi”, kažem

“Odlično si obavio svoj prvi zadatak. Isplata će te čekati u Polu, ali ga stavi u garažu i ostavi ključeve da se ne zajebavamo s otključavanjem. Bit će isto gdje i snajper.”

“O.K.”

“Je li ti puška legla? Bolje za takve zadatke nema.”

“Je, zbilja je prava strojnica, samo se trebam još s vjetrom pozabaviti. Nisam imao prilike do sada”.

“Čuj! Bliži se drugi zadatak”

Ja ga prekidam i pitam “Oprosti što te prekidam, ali koliko će to biti učestalo?”

“Moj Michael to ni ja ne mogu predvidjeti, ali nikada ništa nećemo raditi na silu. Jasno!”

“Je, je. I ne bi želio da mi mete budu žene”

“Bit će! I to ti je sljedeća meta”, kratko je nastao muk, jedino se čuo ovaj idiot koji se na podu previjao od bolova.

“Treat ćeš otputovati u Belgiju. Tamo je sve spremno. Naknadno ću ti javiti detalje. Za sada ti čestitam na dobro obavljenom poslu. I nemoj zaboraviti spremiti auto u garažu.”

Slušalica je zabipila, ja sam se okrenuo, pogledao idiota kojem mamica još uvijek s četrdeset godina radi doručak i plasirao jedan vanjski felš u nje-

govu gubicu. Uf... Kako je sjeo.

Odmah sam otišao riješiti to s autom, da poslije ne razmišljam o tome i zaputio se u stan u kojem sam moga samo raditi četiri stvari: jesti, spavati, srati i pišati. Odrijemao sam malo. Otišao do marketa po nekakvo gotovo jelo koje sam na brzinu pojeo, tek toliko da ugasim glad i otišao u šetnju, ro-suljom prekrivenog Hamburga. Jebi ga, da nisam pomislio na žene, ne bi mi to bio idući zadatak. Glupost, kakve to ima veze. Bitno da nisu djeca. Na to ne pristajem, makar me košlatlo ponovnog bijega. Šetao sam barem tri sata. Mocar do gaća, kada sam stigao u stan polio sam se vrućom vodom. Jedino je to u stanu funkcioniralo besprijekorno. Tako ugrijan sjednem, na stolicu stola i izvadim ostatke koje sam našao u frižideru, pojedem i ćorka.

Jučer sam na auto i zaboravio. Uzimam ključeve garaže, ulazim u nju, otključavam auto, dižem sic i jebena svotica me je čekala. Uredno zapakirana. Bilo je više od dvadeset tisuća eurića. Onako, od oka. Kasnije sam ustanovio da je bilo točno trideset. Dobra lova za mjesečnu plaću.

Dani su prolazili u dosadi, bio je to tumorno razdoblje. U kasliču me dočekuje poruka da se javim na broj, mislim da je belgijski 032.... itd. Uz tu poruku mi druga padne na pod. Na njoj je bilo da moram biti u parku, ali je bio prekjucherašnji datum.

“Kako sam glup!” Nisam to smio napraviti. Kraj svega sto držim pod kontrolom, me izjebe prokleti kaslič, jer zaboravim poviriti u njega. Baš sam idiot. Što sada da napravim? Iznevjerio sam Starog, a to neće proći nekažnjeno. U to sam siguran.

Odmah sam pošao do govornice i nazvao taj belgijski broj. Javio mi se muškarac na njemačkom i rekao da sačekam koju minutu. Znao je da sam to ja. A zašto da čekam. Napokon se javi i kaže da će me sada prespojiti.

Javio se Stari "Mislio sam da nisi toliki kreten, da uopće nisi kreten.... muk. S moje strane isto. Nemam se što ispričavati. Nije to večera, pa da kašnim.

"To ti je jedina šansa što si imao. Potrošio si je uzalud."

"Neće se ponoviti", ipak sam morao pustiti neku riječ.

"To smo završili. Sutra putuješ u Belgiju. Vlakom. Brzim. U sandučiću ćete čekati karta i kratke upute. Molim te da ne budeš glup pa da ih se riješiš".

"Ako nisam pogledao u sandučić nisam baš toliki idiot". Nisam se mogao suzdržati.

Stari se izderao iz sve snage "Dosta! Da te više nisam čuo i prasnuo slušalicom od telefon da mi je u glavi zazvonilo kao da sam kraj zvonika crkve Notre-Dame u Parizu.

Spremao sam stvari za put. Samo osnovne potrepštine, nisam želio pretjerivati sa stvarima. Tek nešto odjeće i sve je bilo u času spremno. Otišao sam rano leći jer je vlak kretao u pola sedam. Brzi vlak sa zakupljenim kupeom. Nešto slično kao Business klasa u avionu. Nije loše, pomislim. Stigao sam na kolodvor nešto ranije, želio sam popiti espresso i zapaliti koju cigaretu. Taj put, savladavala me neizvjesnost što u meni budi nervozu. Glavni neprijatelj moga posla. Prošlo je desetak minuta i ja se ubacujem u vlak tražeći svoj kupe. Inače ti vlakovi nemaju puno kupea, više izgledaju kao moderni autobusi s više mjesta, komocije. Ulazim u svoj kupe, ruksak stavljam kraj sebe ne želeći ga spremati u ladice predviđene za tu namjenu. U njemu se nalazi Glock i kreditna kartica koju sam našao u Polu zajedno s pištolj. To sam Starog zaboravio pitati. Što će m karticai i u kojim situacijama je smijem koristiti. I dalje mi je to bilo besmisleno.

Putujući imao sam vremena za razmišljanje. Puno sam misli prevrnuo zbog mog novog posla. Bio je puno mirniji, bez agresije koja je bila sastavni dio dana u mom frankfurtskom poslu. Dani su bili mirni, nekada i dosadni. Praćenje, jedno što sam odradio bio je dosadniji dio, nešto kao kada čekaš kod doktora i zadnji si na redu, iščekivajući da oni prije tebe što prije izađu. Sve sam zapisivao u svoj rokovnik. Ne samo pokrete mete nego i njenih susjeda, svih koji bi mi mogli zasmetati ili se pojaviti u trenutku, meni toliko bitnom. Sve što se dalo predvidjeti je završilo ispisano na papiru. Moj perfekcionizam. To je samo osobina, ali ne jedina. Imao sam i ja veliki strah, tu neizvjesnost, bojazan što će biti kasnije, je li me netko vidio. Ljudsko sam biće, bez empatije prema drugom. Ali sam morao uz sve prijašnje osobine i postati čovjek-duh. Neprimjetljiv.

Osjećao sam da vlak usporava. Put je trajao tri sata. Imali smo jedno kratko stajanje u Bonnu. Odlučio sam otići do WC-a, ali sam pričekao da vlak opet krene. Da se putnici smjeste na svoja mjesta. Nakon petnaestak minuta kako smo krenuli iz Bonna, s ruksakom na leđima odlazim na WC. Već sam durao neko vrijeme, tako da je pišanje potrajalo. Vraćam se do kupea i znam da nam ne treba još dugo do Bruxellesa. Nakon nekih 45 minuta smo stigli. Izašao sam na Brussels-North Station i tražio najbolji kafić iz kojeg mogu bolje promotriti situaciju. Ovoga puta sam imao ključ od kolodvorskog sandučića, u kojem je bila knjiga, u kojoj je na omotu zadnje strane bio zalijepljen ključ stana u kojem trebam odsjesti. Sjeo sam, naručio kavu, jedva dočekao da zapalim i pušio jednu za drugom, promatrajući je li tko nadgleda taj skup ormarića koji je bio u zapadnom dijelu kolodvora. Tijekom pola sata koliko sam sjedio nisam primjetno ništa sumnjivo i odlučujem otići do ormarića uzeti potrebne stvari.

Odlazim do obližnje Renat-a-car kuće iznajmljujem auto, na drugo ime, jer za svaki zadatak sam dobio osobnu i vozačku s drugi imenom, iznaj-

mljujem malu Nisan Micru, neupadljivu. Odlazim do stana koji se nalazio u zapadnom dijelu grada, blizu centra, Rute Verbist 44, drugi kat, stan s prezimenom De Fongres. Služim se kupljenom kartom i lako nalazim adresu. Parkiram se u blizini stana. Pogledam na drugi kat, u jednom stanu je gorjelo svijetlo u drugom je bio mrak. Ulazim u zgradu, skidam kapuljaču i otkopčavam jaknu, dolazim do stana. Natpis prezimena stana u koji sam ja morao ući je onaj u kojem je gorjelo svijetlo. Penjem se kat iznad, točnije polukat, vadim Glocka iz ruksaka, kojeg ostavljam naslonjenog na zid i spuštam se i lagano probavam je su li vrata otključana. Bila su. Naglo ih otvaram i ulazim kroz hodnik do dnevne sobe u kojoj je jedan Arapin. Pogleda me s tolikim strahom u očima da je bezglavo pobjegao, oko stola, van mog dosega da ga zgrabim, van stana, ne zaustavljajući se dok nije sjeo u auto. Gledajući ga kako odlazi, zapisujem tablice. To se toliko brzo odigralo, a ja se nisam usudio pucati jer bi si trenutno navukao policiju za vrat. Popizdio sam. Što je on radio ovdje? Vjerojatno je bio mula za donesti mi potrebne stvari. Mrzim ih, te Arape. Nikada nisu od riječi. Izokreću se iz dana u dan. Nisam s njima želio imati nikakvog posla, čak ni u frankfurtskom businessu.

Na sredini stola je bio mobitel. Zazvonio je desetak minuta kako sam ušao u stan. Javio se Stari.

“Kakvo je ovo sranje bilo? Što mi radiš nepotrebne pizdarije?” ljutito sam ga upitao.

“Kakva sranja, kakve pizdarije?”

Ja mu sve ispričam i kažem da se na ovom neće završiti.

“Ne sekiraj se, da to je mula koja ti je donesla pušku i sve potrebno, a njih uzmemo takve glupe i pune straha, jer smo onda sigurni da će šutjeti i da neće nikom pisnuti o tome”

“Neće to na ovome stati. Evo ti broj tablice i dat ćeš mi njegovu adresu”.

“Ne treba mi broj tablice. Adresu ti javim. Iskreno, mislim da nije potrebno”.

“Stari, ovog puta si ti zajebao i to gadno i nemoj mi pričati što je, a što nije potrebno”, izderem se iz sveg glasa. Prekinem vezu.

Adresa je stigla porukom kroz nekih dvadesetak minuta. Ništa nisam želio prepustiti slučaju, nego sam se odmah uputio tamo. Stan je bio u prizemlju, tako da mi je sve bilo vidljivo. Sam je bio u stanu što mi je bila olakotna okolnost. Ovog puta je na Glocku bio prigušivač. Iz stana se glasno čuo televizor na nekom arapskom jeziku, pa sam se odlučio da ću lagano otključati bravu, što sam naučio, više iz znatiželje u frankfurtskom poslu. Pribor sam imao sa sobom i sve je riješeno u trenu. Odškrinuo sam vrata, tv je zbilja bio glasan. On je sijedio u fotelji leđima okrenutoj prema meni. Ja sam se laganim koracima približavao njemu i u sekundi ispalio dva metka u zatiljak. Samo sam primijetio kod prvog metka da mu se tijelo malo trznulo, drugi je metak bio suvišan, ali sam ga ispalio. Ugasio sam TV i svjetlo, udaljio se od stana i krenuo prema svojoj gajbi. Jedna bespotrebna glupost je riješena. Nadam se da ih više neće biti. Po dolasku u stan sam se odmah bacio pod vruću kupku da smanjim nakupljeni stres. Nisam ja još toliko zreo za ovaj posao. Još uvijek on na mene ostavlja trag, ali samo kada je to iz neposredne blizine. Tresao sam se i pričekao sat vremena da se smirim, a ta nelagoda izađe iz mene. Uspio sam nekako. Ne znam kako, ali uspio.

Zbilja je drugačiji feeling kada to radiš sa snajperom. Nakon toga sam pogledao u frižider koji je bio dupkom pun, uzeo si sira i par vrsta narezaka složio sendvič i sa šalicom mlijeka ugasio žed. Primijetio sam u frižideru i butelju bijelog i crnog vina. Razmišljao sam da s njima još malo smanjim stres, ali sam odustao. Otišao sam spavati.

Mobitel koji mi je stajao na noćnom ormariću je točno u sedam zazvonio

“Baš si to morao napraviti”, rekoše Stari

“Gledaj, to je jebeni propust, a ne moje negledanje u kaslič i nejavljanje tebi taj čas čak i kada to nije potrebno”

“Kako nije potrebno”. Stari je to glasnije rekao i zakašljao se duboko i hrapavo.

“Je li sve u redu?”, upitah ga ja.

“Što to?”

“Taj tvoj kašalj.”

“Je, je samo mala prehlada.” I zakašlje se još jedanput.

“Sad si me izbacio iz takta. Gdje smo stali?”, upita Stari.

“Da nisam to trebao napraviti”.

“Nisi, ali dobro, neka ti. Ti si tu u igri, ne ja. Jesi proučio dosje?”

“Nisam stigao”

“Kako to?”

“Znaš što sam rješavao sinoć i kad sam došao u stan bio sam smoden”.

“Dobro. Molim te da detaljno proučiš i uključiš šesto čulo. Ova meta nije dostupna kao Ali i jako je dobro čuvana. Tu će, po mojim infor-

macijama biti još dva tjedna”.

“Dva tjedna? Znaš da je to premalo vremena. Nisam od onih koji na motoru vozeći se na suvozačevom mjestu istresu šaržer iz Uzija i murija ih uhvati tri bloka dalje!”

“Znam, zato sam ti i rekao da uključiš šesto čulo. I poklopio mi slušalicu”.

“Ali....” htio sam mu još reći da greška koju je napravio nije besplatna.

Jebi ga. Drugi zadatak i već izlazimo iz okvira dogovorenog. Znam da je taj posao nekad nepredvidljiv, ali već drugi da ispadne tako. Jebi ga, baš ga jebi.

Osjetio sam da je kod Starog taj kašalj mnogo više nego samo prehlada. Imao je onaj zvuk kao kod upale pluća, prodoran. Nadao sam se da nije, da je rekao istinu makar sam sumnjao u nju. Nije mi puno izbora ostavio nego već da poslije popijene kave, kao i obično na prozoru, krenem s proučavanjem dosjea.

Ženska osoba. Usto Hrvatica, kao ja. Monika Cibrić. Vjerojatno lažno ime, ali jaka veza Balkanke rute. Poznavala je i održavala kontakte sa Srbima i Crnogorcima, koji su opet kontrolirali carinu i s jedne i s druge strane. A kada roba uđe u Hrvatsku, ona je u Europi. Najteži dio puta je pređen. Ali bez njezinog amenovanja, roba nije mogla nikuda. Bila je visokopozicionirana u svom poslu. Markantna dama, sa svojih pedesetak godina, uspravnog držanja, dajući i ostavljajući dojam važnosti i veličine, crne kose spuštene do ramena i prosječno lijepog lica. To je bila Monika. Hodajuća opasnost. Čuvana uvijek četvoricom tjelohranitelja, koji nisu izgledali kao laici u svojem poslu. Stalno su mi se u glavi vrtjela pitanja. Što je Stari htio s tim? Rješavao

sam samo ekipu Balkanske rute. Preuzeti je? Možda radi za nekog tko je želi? Nije na meni da mu postavljam takva pitanja, ali bih volio znati.

Krenuo sam u obilazak preporučenih mjesta iz dosjea. Bio je detaljan i točan. Krenuo sam s praćenjem mete, bila je dosta aktivna. Nije se zadržavala nigdje duže od pola sata. Jedino na ručkovima i večerama, koje je redovito, bolje reći, stalno obavljala po raznim bruxelleskim restoranima. To mi je otežavalo stvar. Nije bilo rutine, bila je nepredvidiva. Na kraju dana, navečer se vraćala u različito vrijeme u apartman Hotela Warwick Grand-Place koji se nalazio skoro u samom centru Bruxellesa. Dvadesetak minuta pješke od mog stana. Ovo neće biti lako, pomislim u sebi. Ali sam znao, ako ovo odrađim glatko da će mi to otvoriti vrata dalje, možda i koja više.

Proučavao sam zgrade nasuprot njezinog apartmana. Sve je to bilo blizu. Samo ih je ulica djelila. Morao sam imati dobro smišljen i razrađen plan evakuacije bez i jedne nepoznate ili nepredvidive situacije. Makar ne možeš na njih nekada utjecati, ali ih sigurno dobrom organizacijom možeš smanjiti. Jedini zaključak, svega do sada viđenog je da će biti gusto i da ako odem neprimijećen to će biti vrhunac mog bavljenja nezakonitim radnjama.

Da sada mi je sve išlo od ruke, malo tko u ovom poslu se s time može pohvaliti. Nije sve do vijeka, nisam nerazumno stvorenje. Dok traje, dobro da traje. Trudit ću se kao do sada, ali mislim da mi sada zbilja treba to šesto čulo što ga je Stari spomenuo. Već je bilo kasno i otišao sam nakon prvog radnog dana u stan. Dugo u noć mi se motalo po glavi kako to izvesti. Postoji koja druga mogućnost koja mi je promakla. Odlučio sam sutra još jedanput detaljnije pregledati moguća mjesta s kojih mogu skinuti metu. Zaspao sam, čvrsto.

Ujutro u 6:00 mi je zazvonio alarm. Odmah sam ustao, sredio se u kupatoni, skuhao si poveću šalicu Nesscafea i sjeo na klupicu prozora koji je

bio veliki kao i u ostalim zgradama starije gradnje. Odmah ispod prozora je bio radijator koji me dodatno grijao i pružao mi ugodu. Ovdje nisam mogao uživati u pogledu na park i zelenilo, nego promatrati ljude koji su jurcali ulicom, većina njih na svoja radna mjesta, pokoji šetač svog kućnog ljubimca i dostavljače koji su dostavljali razne namirnice u obližnje trgovine. Zнала su prozujati i kola hitne pomoći. Bilo je to zimski period. Kada sam znao pripaliti cigaretu, otvorio sam prozor da se dim ne zadržava u stanu i pušio sam toliko brzo da mi je pepeo cigarete ostao u jednom komadu koliko sam radi hladnoće vukao taj oduran, ali meni nužno potreban dim cigarete.

Spremio sam se i opet isočetka pokušao pronaći metu, ali ovaj put bez uspjeha. Prošao sam sve moguće lokacije koje sam imao, ali bezuspješno. Totalno amaterski. Mogli smo se mimoići, a da to nisam primijetio. Rekao sam da je dva tjedna premalo za pripremu takvog zadatka. Kada sam skužio da nisam pecao metu, odlučio sam preostalo vrijeme korisnije iskoristiti i obići još jedanput moguća mjesta o kojima sam sinoć razmišljao. Ispostavilo se da sam u prvom obilasku odabrao već najbolje mjesto. Po povratku u stan zazvonio je mobitel.

“Je si li uspješno proveo dan?, upita Stari

“Ne, nisam. Totalni fijasko. Nisam ni na sekundu vidio metu.”

“Kako to? Nisam te zaposlio da uživaš u turističkom razgledanju grada!”

“Znam, ali je tako, fijasko. Razmišljao sam, kada idući put metin auto bude parkiran u garaži poslovne zgrade, stavim bubu ispod auta, tako da mi se ne događaju ovakvi šuplji dani. Provjerio sam, tjelohranitelji ostavljaju auto i idu s njom u zgradu. Jedina od prepreka su mi kamere. To bez većih problema rješavam. Druga je što

se ta poslovna zgrada se nalazi nedaleko Gold Halla, tako da neće biti lako.”

“U redu. Buba će ti biti dostavljena u kaslić već več...” Nije niti dovršio rečenicu jer se jako zakašljao. To je ozbiljna stvar, a da je prehlada, neka valja nekog drugoga.

“Prehlada kažeš?” i trenutačno prekine vezu.

Stari je imao godina, po mojoj procijeni više nego osamdeset i koju. Takav kašalj u njegovim godinama nije bezbrižan. Nisam znao što planira sa mnom. Osim njega nisam nikog poznavao, ni s kim nikad niti kontakt imao. Vrijeme će pokazati.

Sutra sam bio uspješniji. Imao sam bubu kod sebe. Pratio metu gdje god je išla, a znao sam da će doći trenutak kada će otići i do poslovne zgrade, jer je u njoj imala svoj iznajmljeni ured. Očito joj je lakše bilo s vremena na vrijeme doći ovdje i sastajati se sa svojim europskim kontaktima. Auto je ušao u podzemnu garažu zgrade u koju su se samo mogli parkirati automobili koji su bili od korisnika ureda zgrade. Ja sam, kao i prošli put, čekajući najbolji trenutak, kao štakor besprimjetno ušuljao u garažu. Ometačem signala sam onesposobio kamere. Smrznuo im sliku, a da vrijeme i dalje ide. Današnja tehnologija. Na brzinu sam pod auto, na skrovito mjesto stavio bubu, bez svjetleće diode tako da kod svakodnevnog pregledavanja auta od strane tjelohranitelja ne bude vidljiva. Ubrzanim koracima sam izašao iz garaže i otišao do auta koji je bio pakiran ulicu dalje. Sada je stvar bila znatno olakšana. Čak sam si dao više vremena oko pripreme kako što prije otići s mjesta smaknuća. Imao sam dvije opcije. Prva koja je jednostavnija, ali preopasna. Spuštanje stubište i izlazak na ulicu nasuprot hotela. Druga, preko dva krova napraviti nešto slično kao i u Frankfurtu. Spustim se u tavanačke prostorije i stubište do ulaznih vrata. Ta solucija je izglednija, jer sve mogu

pripremiti bez provaljivanja i razbijanja, koji dan ranije, a i zgrada ima izlaz na dvorištu stranu, tako da mogu bez većih prepreka izaći na ulicu paralelnu s hotelskom. Da, to će biti put evakuacije. Definitivno.

Dani su prolazili, rokovnik se punio informacijama, ja sam bio puno samopouzdaniji. Uskoro sam trebao odvesti sve potrebno na mjesto izvršenja smaknuća. Skoro svaki dan bi obišao to mjesto da se uvjerim da nitko ne dolazi gore, a izabrao sam ga i zbog toga što gore nije bilo ama' baš ničega, a sama zgrada je bila više nego poluprazna, spremna za temeljitu restauraciju. Osjećao sam trenutak. Bez tog osjećaja znaš da surlaš, da nisi sve obavio što si trebao, da ne može proći glatko. Da ćeš sigurno negdje zabrljati i najebati.

Idućih dana sve je bilo spremno. Ja sam proveo tri noći na položaju. Situacija je takva da sam to morao napraviti dok je meta u dnevnoj sobi apartmana, a onda nema niti sekunde za oklijevanje kod bijega. Tu treću noć koja je bila izrazito hladna i maglovita, što mi je išlo u prilog, odlučio sam obaviti naručeno. Čekao sam taj trenutak. Soba je uvijek bila puna, a kada ode u spavaću nije mi više vidljiva. Čekao sam i čim je jedan od tjelohranitelja udaljio, a meta je sjedila na garnituri u dnevnoj sobi, naciľjao, zadržao dah i bam. Meta se samo sklĳokala, tjelohranitelji uzjebali, ja sam maknuo pušku s malog prozorčića i zatvorio ga. Uhvatio sam se bijega, ostavivši sve za sobom. Popeo se na krov, došao do planiranog ulaza, otvorio ga kao i tavanska vrata, spustio se u dvorište. Stao sam pogledavši svjetla u toj zgradi. Cijela je bila u svijetlu. Bilo je to doba večere. Potrčao kroz dvorište, došao do zidane ograde, popeo se na nju i skočio u dvorište druge zgrade kroz koje sam izbio na drugu ulicu. Auto mi je bio tamo parkiran. Moja Micra je bila skoro nova. Sjeo sam u nju upalio je izašao s parkirnog mjesta, neoprezno i zapeo za auto koji je išao lagano ulicom tako da ga nisam niti primijetio. Stajao je tako da nisam mogao izaći na cestu. Blokira me. Izašla je žena koja je bila pristojna, ali u šoku. Pokušao sam joj objasniti da će osiguranje sve to pokriti. Vrijeme je curilo.

“Ako treba ja ću vam platiti štetu ovdje na licu mjesta”, rekao sam.

“Molim vas moram hitno poći. Žena mi je završila u bolnici.” glupa izjava, ali nisam se u tom trenutku sjetio ničeg pametnijeg.

“Da zovemo policiju?” upita žena

“Mislim da bi ih radi ovako male štete samo naljutili da moraju pisati zapisnik”.

“Da riješimo stvar ja ću vam dati novac s kojim možete cijeli auto prelakirati. Može?” Gledala me ne znajući što napraviti, pa je odlučila je nazvati supruga.

“Suprug mi je rekao da je to u redu. Ta svota novaca”.

Izvadio sam 2000 eura za popravak koji bi koštao maksimalno 300 eura i zamolio je da se pomakne. Kada se micala, kraj nas je projurio Audi, crni. To je bio jedan od već pokojne Monike. Prošao je u mom smjeru. Već su se čule sirene. Baš sam zaglibio. Cesta je bila jednosmjerna i nastavio sam polako u smjeru Audija. Kretao sam se u granicama dozvoljenog. Ali sam imao razbijeno zadnje svjetlo. I drugi Audi proleti kraj mene. U opakoj su potrazi. Ne mogu me ni na koji način skužiti, ali me može zaustaviti policija. Mogu imati psa kao što i vična patrola ima, belgijskog ovčara koji može nanjušiti barut na meni. Previše je patrola i odjednom nailazim na mjesto puno rotacija sa suženjem na cesti. Sve provjeravaju. Što sad? Jebem ti glupu neopreznost. Sada bi već bio u stanu i pratio na TV-u što se događa. Auti su polako gmizili prema policajcima koji su ih pregledavali, tražili dokumente uz nekakva meni nečujna pitanja. Još jedan auto je ispred mene kojeg pregledavaju i onda dolazim ja na red. Uz njih su dva Belgijanaca koja neumoljivo laju. Polako krećem do zaustavnog mjesta, ali čekam da se auto ispred mene

barem malo udalji. Stajem i polako otvaram prozor s kapuljačom i šiltericom na glavi. Kada sam spustio prozor do pola kažem policajcu “Dobra večer i doviđenja!”. Stisnem Micru koja je bila najjača benzinska verzija tog automobila. Zbilja se mogla fino zavrtjeti za takav mali auto.

Potjera za mnom je krenula. Bio sam u prednosti nekih petnaestak sekundi, što je dosta. Po ulicama Bruxellesa koji zvuči kao velegrad, sreća da nije i da ima mnoštvo raskrižja. Dok sam bježao vidio sam u retrovizor odbleske rotacije koje su me pratile. Iz sporedne ulice je izletio jedan od Audiya Monikinih tjelohranitelja, koji se priključio potjeri za mnom. Bio mi je znatno bliže i puno snažnije vozilo nego moje. Vozio sam slalom između auta, prolazeći kroz crvena svijetla kao Zurbriggen u svoje vrijeme kada se znao strmoglaviti niz planinu. Audi mi je bio na repu, udarivši me jedanput. To mi je malo poljuljalo moju Micru, ali moja velika prednost je bila veličina. Micra je bila puno manja i s njom si mogao puno lakše manevrirati, tako da sam se u jednom trenutku, kada sam vidio da nailazim na čep automobila, našao na pješačkom dijelu ulice, gdje sam se riješio Audiya koji je zapeo u čepu, a bio je prevelik da napravi to što i ja. Policija je u svojim redovima imala manje aute koji su krenuli za mnom. Bilo im je lakše jer sam im raščistio put od pješaka. Vozio sam dalje tim pješačkim djelom, jednom rukom sam držao volan dok drugom udarao kao manijak po trubi vozeći slalom između živih zastavica. Jezivo. Odustajanje nije bila opcija i nakon nekih pedesetak metara skužim stepenice na koje instinktivno skrenem i spustim se dolje osjećajući kako se Micra raspada. Spustio sam se u park. Pogledao gore. Policijska vozila su stala. Nisu se usudili strmoglaviti niz stepenice. Nastavio sam parkom dalje, ugasio svijetla, ali sam osjećao da Micra neće još dugo i odjedanput se počne dizati para ispod haube. Oštećen kiler od tog silnog poskakivanja niz stepenice. To mi je dalo još koji kilometar dok motor ne zariba. Ostavljam je nakon kojeg kilometra, sama se ugasila i nastavljam pješke. Nisam siguran u kojem dijelu grada. Znam da sam se već

dosta udaljio od centra. Skrivam se u jednom prolazu koji ne vodi nikuda. Možda nekada prije je bio od važnosti, sada je samo napušteni suhi prolaz. Sjedam na karton koji nalazim nedaleko sebe, koji je nekom drugom poslužio za istu svrhu i smirujem taj adrenalin koji se nakupio u meni. Vrtim film unazad i jedino me dobro vidjela žena kojoj sam zagrebao auto. Policajac koji me je zaustavio nije me mogao vidjeti jer sam bio toliko sabran da mu nisam pogledao lice. Žena ne bi trebala biti problem jer to što je uzela novac od mene na ruke kod njih nije kazneno, nego krivično djelo. Šutjet će. Nema izbora. Malo sam naišao i znao da moram što prije nastaviti s bijegom. Vládala je tišina. Obećavajuće. Kako sam bio sportski obučen mogao sam proći i kao netko tko je otišao optrčati koji kilometar. Tako da sam trčeći nastavio u pravcu iz kojeg sam došao. Staze su bile posute pijeskom, kulirom. Osjetljive i nisam bio jedini sportski tip. Bilo je tu dosta ljudi koji su trčali u oba smjera. Kondicije mi nije falilo, jer sam svaki dan, već godinama, održavao formu. Nakon otprilike tri kilometra izlazim iz parka na cestu. Razmišljao sam dok sam trčao da bi najbolje sada bilo koristiti tramvaj, izbjegavati podzemnu. Nju lako kontroliraju i isto tako lako te stjeraju u kut.

Polako šecujući ulicom nailazim na tramvajsku stanicu i s ostalim ljudima čekam. Tramvaj se ubrzo pojavio. Po karti koju sam ranije, čekajući, pregledavao s ovim tramvajem, imam jedno presjedanje u blizini hotela. To mi se nije svidjelo, a idući dolazi za koju minutu isto s presjedanjem, ali na drugom kraju grada. Stigao je, točno na vrijeme, ulazim, plaćam kartu i vozi me do stanice kada moram izaći. U gradu se vidi ogromno komešanje policije i da se dogodilo nešto gadno. Ljudi u tramvaju svašta zaključuju i komentiraju. Izlazim na stanici, čekam drugi tramvaj. Prolazi patrola, polako ogledavajući se oko sebe. Ja se pravim kao da se ne događa ništa što bi u meni izazvalo nervozu. Prolaze. U to dolazi i tramvaj koji kroz par stanica staje u blizini moga stana. To je mirna četvrt i nije bilo policije. Ulazim u zgradu s olakšanjem. Otključavam stan i bez izuvanja tenisica i skidanja jakne li-

ježem na garnituru i ostajem tako pola sata. Do sada nije bilo tako napeto, razmišljam. Ali mi se dopala ta jurnjava autima, jer sam aute obožavao kao i brzu vožnju. Čak sam iz Frankfurta znao potegnuti do Nürnberga da se malo izdivljam na pisti. Jebi ga, volim brzinu.

Očekivao sami poziv Staroga, koji se već trebao dogoditi. Već pola sata u stanu, a znajući da sigurno zna moju lokaciju preko mobitela, za sada ništa. Prošlo je još pola sata dok mobitel nije zazvonio.

“Čujem da nije sve prošlo glatko, ali si odradio što si trebao”.

”Da, nepredviđeno sranje se dogodilo. Mali udes s automobilom mi je oduzeo skoro dvadesetak minuta i sve je prošlo po krivu, ali sam se izvukao. Ne brini se oko toga, sve je kako treba biti”.

“Zamolio sam te da budeš na višoj razini ovaj put. Ovo se nije smjelo dogoditi”.

“Znam. U pravu si. Neće se više tako nešto dogoditi. Bit ću oprezniji”.

“Puno sam svojih kredita uložio u tebe i očekujem samo pozitivno i tiho rješavanje problema. Jasno!”.

“Kao suza” kažem. I prekinemo vezu. Odložim mobitel na kuhinjski stol i odem pod vrući tuš. Nisam bio dvije minute, čujem mobitel da zvoni. Gol, bez brisanja odletim do mobitela, javim se.

“Što si uspuhan?”

“Ma, ništa. Dnevna doza vježbe”, a stojim gol golcat i sva voda se cijedi s mene i polako se smrzavam.

“Zaboravio sam ti reći da već večeras kupiš prnje i ideš za Budimpe-

štu. Tamo ostaješ tri dana i onda možeš za Hamburg. Nećemo izazivati vruga. Pojačan je nadzor na granicama”.

“Pa, zašto onda večeras?”

“Zato i ideš u Budimpeštu. Put u te zemlje nije pod kontrolom. To je provjerena informacija. Znaju oni dobro tko je bila Monika i da je povezana s Njemačkom i zemljama Beneluxa, pa samim time su i sigurni da je atentat naručen iz nekih od tih zemalja. Dobro misle”, nasmije se Stari.

“Kada i kako?”

“Ići ćeš autobusom, još ti javim, ali budi spreman. To će biti uskoro”.

Ja već ocijeden s lokvom pod nogama, brišem pod i nastavljam započeto. Kako mi je samo pasao taj topli tuš. Ostao bi cijelu vječnost, ali se moram spremati. Nema više mjesta za promašaje. U ovom poslu možeš reći da nisi kriv za nepredviđenu situaciju, ali se to shvaća kao dječja laž sa smrtnom posljedicom. Tako da smatram da me ovaj put Stari zaštitio. Bio sam mu očito drag. Osim pedantnosti, ne znam što mu se na meni svidjelo.

Dobio sam kartu za autobus u 23:45 koji je kretao s autobusnog kolodvora Midi. Taxi je trebao biti ispred zgrade u 23:00 sata. Kartu sam imao. Bila mi je ubačena u sandučić s drugim informacijama. Imam još sat vremena na raspolaganju. Bojim se ispružiti da me ne bi san svladao. Kuham si kavu, duplu. Pijem i čitam jučerašnje novine. Što me zanima i što ne. Čekam da prođe taj sat, da nestanem oдавде. Pogledao sam kroz prozor. Čekao je taxi, Peugeot, kako je i bilo navedeno. Spustio sam se dolje i tablice su štimale. Ušao sam bez riječi i vozač je odmah krenuo kao da nikog nema u autu. Nije gledao u retrovizor. Znao je pravila. Uigrao igrač. Ostavio me na kolodvoru gdje

sam preostalih pola sata utrošio u caffe baru, zadnjem u nizu i na mjestu na kojem mi nitko ne može biti iza leđa. Imao sam sve na oku. Nisam želio biti na jako osvijetljenim peronima, čekao sam zadnji čas da uđem u autobus. Autobus je krenuo. Čekao sam da izađe iz grada da se mogu opustiti i malo odspavati, dok ne dođem do te Mađarske vukojebine. Nikada je nisam volio. Samo kada čujem njihov jezik, naježite se koliko je nemelodičan i ružan za slušati. Ali nije na meni da biram.

Put je trajao cijeli jedan dan, 24 sata. Sva sreća da je kretao skoro. Pola noći, odspavao sam dobru turu u polupraznom autobusu. Kada smo znali stati izašao bi zapaliti i odmah se vratio u autobus. Kada smo stigli, ponavljala se priča iz Bruxellesa. Identična. Sa sefovima za odlaganje stvari. Sve sam ponovio da se uvjerim da je sve sigurno, otključao sef, uzeo stvari, ovog puta me taxi odvezao na traženu adresu i smjestio sam se u prostrani stan u centru Budimpešte. Tu sam tri dana i pravac Hamburg. Barem ću se odmoriti.

Stari me nazvao i pitao je li sve u redu. Potvrdno sam odgovorio i on mi je rekao da će se javiti za dalje, opet kašljući do iznemoglosti. Toliko da je prekinuo vezu, a imao sam osjećaj da mi još nešto želi reći. Pomislim, neće još Stari dugo. Lopata mu je sve bliže i bliže. Mičem si to s uma, pogledam u frižider koji je i ovaj puta bio dupkom pun mađarskih specijaliteta, a to je crvena paprika s nečim. Jedem to kao što to jede mene. Odmaram po cijele dane.

Trećeg dana mi pod vrata netko gurne kuvertu, naglo otvaram vrata i čujem korake pred izlaskom iz zgrade. Uzimam kuvertu. Bila je to karta za Hamburg. Avion je kretao sa sporednog terminala aviokompanije Wizz air. Ukrcavši se u tu sklepu od aviona, za dva sata smo bili iznad Hamburga. Dok smo sletjeli i napustio aerodrom, prošlo je još jedan sat. Sretno sam stigao u svoj stan. Nakon svega ovoga, odlučio sam si naći pristojan stan i uživati u još

života što je preda mnom.

Nastavio sam raditi za Starog. Bilo je tu posla svakih dva mjeseca. Većinom ekipe Balkanske rute, ali se znao i podvući neki posao koji nije imao veze s Balkanskom rutom. Odrađivao sam sve uredno i nitko nije mogao ništa povezati, osim naći oružje iz kojeg je atentat izvršen. To m nije mnogo značilo. Nije mu se dalo nikako ući u trag.

Godine su prolazile. Sjećam se bila je 2018. kada su Sirijci masovno krenuli u izbjeglištvo, gdje se Njemačka otvorila, što je morala kao da odslužuje kaznu iz Drugog svjetskog rata. Nisam imao pojma kako sada funkcionira Balkanska ruta, ali je očito funkcionirala i to s izbjeglicama im je došlo kao šlag na torti jer je sva vojska i policija bila usmjerena prvenstveno na izbjeglice.

Čuo sam se sa Starim danas. Jedva je govorio.

“Uskoro odi u Pariz. Tamo očekuj poziv na sastanak. Molim te nemoj da se ne odazoveš. Nadam se da ovo nije naš zadnji razgovor”.

Tako je to tužno i teško izgovorio, teško jer mu je zbilja to stvaralo napor, a što ako mu razgovor stvara napor, što je s ostalim aktivnostima. Mislim da ih nema, da je prikovan za krevet i zna što mu se približava. Nisam niti stigao, niti želio mu išta reći. Samo je prekinuo vezu.

Ljetno je vrijeme, a ja sam se do Pariza želio odvesti svojim autom i to kada izađem iz Njemačke birati lokalne ceste. Uživati koliko mogu. Sve informacije su mi bile poznate tako da sam si mogao isplanirati put koji je trajao dva dana.

Večer prije sastanka sam došao u Pariz i smjestio se. Očekivao sam poziv od Starog, nije ga bilo. To što se nije nikada dogodilo, moglo je značiti samo jedno. Da Staroga više nema. Nažalost. Bili smo kao otac i sin,

a vidjeli se svega par puta u početku suradnje i to na kratko da mu sada niti lice ne mogu zamisliti. Tužno. Jako tužno. Opaki seronja, velika srca.

Treći dio...

Jurio sam autom ulicama Pariza nekih dvadesetak minuta. Stao na jednoj benzinskoj pumpi da kupim cigarete i popijem kavu iz automata. Nisam se usudio prije mraka vraćati u stan. Bio bi to nepromišljen potez. Sigurno ga nadgledaju i znaju o meni puno više nego što ja to mislim. Je li me Stari prodao? I kome? Da je, zašto bi početak suradnje bio tako buran? Stalno sam si takva i slična pitanja vrtjela po glavi. Odgovora nije bilo. Niti u primisli. Popio sam kavu, zapalio par cigareta nakon što me zaposlenik benzinske potjerao da idem pušiti na parking, da nisam u krugu benzinske. Sjedam u auto i krećem do jednog malo poznatog restorana na periferiji Pariza. Vlasnik mi je bio prijatelj još iz frankfurtskih dana. Nisam se imao kome obratiti za pomoć. Nikoga drugoga nisam poznavao u Parizu. Situacija je takva da mi samo Glock ne bi riješio stvari. Morao sam se opremiti, biti spreman na svakakve scenarije.

Po dolasku do restorana zatečem prazan parking. Pomislio sam da je zatvoreno. Dolazim do ulaznih vrata i otvaram ih. Unutra dvije konobarice pričaju za šankom i po mom ulasku odmah se dižu s barskih stolica na kojim su sjedjele. Uljudno pozdrave i pitaju želim li jesti. Ja ih odmah upitam kako bi mogao stupiti u kontakt sa šefom Darmusom Weberom, nadajući se da je to još uvijek njegov restoran. Konobarica odgovara

“Šef svaki dan dolazi oko 14 sati. Kada se bliži smjena. Tada će sigurno doći.”

“U redu. Sačekat ću ga. A mogao bi i nešto pojesti”.

“Možete se smjestiti, a ja ću vam donijeti jelovnik. Želite li nešto popiti?”

“Budem, ali mi prvo donesite jelovnik. Može tako?”

“Naravno”

Sjeo sam za stol iz kojeg mogu vidjeti cijeli restoran. Bilo je jasno da je Darmus još u poslu. Jer kod ovakve gužve u doba ručka ne bi imao niti za struju platiti. Konobarica, krupnije građe i crvenokosa s naočalama na pola nosa mi daje jelovnik i pričekala.

Ja joj odgovorim “Malo ću pogledati, pa vas zovem za narudžbu!

“U redu, uzmite si vremena koliko vam treba”, kaže.

Počeo sam listati jelovnik koji je bio samo na francuskom. Govor mi je dobro išao, ali čitanje baš i ne. Odlučujem se za goveđi odrezak s krumpirom na američki način i bocu litre gazirane vode. Pozovem je i to naručim.

Bilo je oko 13:30. Uskoro bi se trebao pojaviti Darmus. Hoće li me prepoznati? Nismo se vidjeli od frankfurtskog businessa. Bio je jako srdačan, presrdačan za ovakvu vrstu posla. Zbilja je imao veliko srce, ali i ludu glavu. Bili smo prijatelji, ali ne toliki da bi jedan drugom išli u goste za rođendane. Konobarica je donijela naručeno. Bilo je ukusno za tako malu prođu u restoranu. Već je skoro 14:00 sati. Netko se parkira ispred restorana i ulazi. Bio je

to on, Darmus. Odmah odlazi iza šanka s dvije vrećice stvari i odmah mu jedna konobarica šapće nešto na uho. Vjerojatno da ga ja trebam. On klimne glavom dok mu je govorila i odloži vrećice. Odmah se zaputio do mog stola. Vidjevši me iz blizine nabaci svoj poznati osmijeh i ja se dignem pruživši mu ruku koju on zaobiđe i zagrlji me kao brat, brat kojeg godinama nije vidio.

“Otkud ti u ovome kraju, Ilija? Koliko se nismo vidjeli, dvadesetak godina?”

“Eto, posao me natjerao”.

“Baš mi je drago što te vidim. Mislio sam da te nikad više neću vidjeti. Nisam ni znao gdje si. Raspitivao sam se, ali bezuspješno.” kaže Darmus.

“Ma, bilo me svuda. Sjedi, ako imaš vremena”

“Imam sve vrijeme ovog svijeta”, našali se Darmus.

“Nego, imaš li obitelj?”

“Nemam” odgovaram

“Ti, ti sigurno imaš!”

“U pravu si. Ima nas četvero. Supruga i dva sina”.

“Nego, vjerujem da me nisi samo došao vidjeti? To si mogao puno prije napraviti?”

“Istina. Darmuse u velikim sam govornicama. Ne znam od kuda da počnem. A nemam niti s čim”.

Njegovo lice je preuzeo ozbiljan pogled, smješka više nije bilo. Pojavila se druga strana Darmusa, ona kojom se služio u poslovima podzemlja.

“O.K., kako ti ja tu mogu pomoći?”

“Je si još u igri? Istoj kao prije?”

“Jesam, od čega bi živio. Vidi oko sebe. Ti si jedini gost.”

“Onda bi mi trebao snajper M40, bez mogućeg ulaska u njegov trag i nešto lakšeg automatskog oružja”.

“Može. Imam sve. Tu u restoranu”.

Ispod restorana su se nalazile skladišne prostorije s jednom kancelarijom koja je imala video nadzor u i ispred restorana. Nije ništa prepuštao slučaju. To dokazuje da je još u ovom poslu. On nam je bio glavni dobavljač oružja u Frankfurtu. Prije razgovora sam završio s jelom, tako da smo se odmah zaputili u podrumске prostorije. U skladišnom dijelu je bio zid na kojem su bile naslagane gajbe s praznim bocama piva. Njih je zaobišao i gurnuo ruku iza njih i u utičnicu stavio kabel. Zid se počeo micati udesno. Odmaknuo je dva reda gajbi i pozvao me da dođem. U prostoriji je bilo oružja kao da si na najvećem sajmu. Nije bilo čega nema. Prepuna oružja ta prostorija je bila namijenjena za ozbiljne kupce. Pogledao me kako se iščuđavam viđenom i rekao.

“Snajper ti je ovdje”, pokazavši mi prstom na njega, “A ostalo si uzmi što trebaš, pa ćemo dodati municije”.

Uzeo sam još jedan Glock i malu poluautomatsku pušku VHS2, po kojoj je naš HS Produkt poznat po cijelom svijetu.

“Mislim da će to biti dovoljno”

“Idemo po municiju. Uzmi je više. Nikad ne znaš”

Tako je i bilo. Sve smo to iznijeli iz skladišta sa zadnje strane i ubacili u preparirani auto.

“Nije li ti taj Mercedes malo upadljiv. Pogotovo ovaj s V8 motorom”.

“Je, ali za sada nemam drugi. Odmah sam doletio ovdje. Poslije.... Idemo gore sjesti, pa ću ti ispričati”.

Vratili smo se u restoran i počeo sam s pričom. Ukratko sam mu sve ispričao. Ostao je začuđen, ali ne iznenađen. Znao me je. Znao je koliko je moje srce hladno. Znao je ako sam živ, da se i bavim nečim sličnim.

“Da, od kuda krenuti? Mislim da prvo treba riješiti dvije stvari, a to su auto i drugi stan u blizini prvog, da ti možeš nadgledati njih, a ne oni tebe”.

“U pravu si.”, kažem.

“Samo ćemo uključiti i moje sinove. Ja više ne mogu niti potrčati, a treba nam još netko. Ne možeš sve sam”.

“Ni slučajno”, u tom trenu se moje ledeno srce odmrznulo.

“Ne smiješ njih upetljati. Oni nemaju nikakve veze s tim, niti su mi išta dužni”.

“Znam, ali su to već mladi ljudi i ti ćeš njima biti dužnik. Naš kako to već ide”.

“Kako ti kažeš”. Nisam imao drugih opcija. I u pravu je da to ne bi mogao sve sam, ali je još uvijek pitanje - Što to moram?

Dečki su se dovezli u nekakvom crvenom Citroenu. Novijeg godišta. Rekli su da su i riješili stan. Vidjelo se da su krenuli očevim stopama. Dogovor je bio da odem do stana, novog. Ostavim opremu, a oni će se odvesti do mog stana da izvide situaciju. Dali su mi i mobitel i rekli da se javim čim se smjestim. Stan je bio na drugom katu, dvosoban. Tri ulice dalje od mog stana. Nazvao sam ih. Dečki su rekli da vide jedan sumnjivi auto s dvojcom koji nadgledaju stan. Nisu sto posto sigurni, pa će jedan od njih, s dvorišne strane ući u zgradu i popaliti svijetla. Dok će drugi vidjeti reakcije tih likova. Dečki su to odradili i pokazalo se da su u pravu. To je bio prvi trag. Prvi rukohvat na ljestvama. Pričekali su, da vide daljnje reakcije. Likovi su i dalje bili u autu, ali puno usredotočeniji. Čekali su dugo. Ja sam ih nazvao i rekao da bi volio doći im pomoći.

Samo su mi odgovorili “Ti odi za pola sata u restoran. Tamo je tata, samo ga zvrčni prije nego dođeš. Mi ćemo biti tako korz najkasnije sat vremena”:

Sjeo sam u auto i uputio se prema restoranu. Nazvao Darmusa koji mi je otključao vrata i pustio me unutra.

“Dečki su rekli da su tijekom sat vremena ovdje”.

“Uhvatit će onu dvojicu, pa ćemo malo porazgovarati kao ljudi”. Nasmijsao se Darmus.

“To sam mogao i sam. Nisi trebao dečke uvlačiti u moja govna”.

“Oni jedva čekaju bilo kakvu akcije. Ovako ih imam pod kontrolom, a kad su sami samo znaju pizdariju napraviti. Vjeruj mi, dobra je

to odluka. A i to je početak kraja. Samo se nadaj da će barem jedan propjevati”:

“U to sam siguran”.

U podrumu je bila još jedna prostorija od desetak kvadrata. Bez prozora, kao u ostalim prostorijama. Kao da je sa smislenim ciljem napravljena. Bila je sigurno, ali nisam pitao. Na njoj su bila limena vrata s zvučnom izolacijom. Unutra stol s četiri stolice i radijator. Ništa više. I bila je pod ključem. Darmus mi je tek sada pokazao.

“Uvijek si mislio na sve. Zbilja ti nitko nije ravan u poslu. Uvijek si ispoštovao sve dogovoreno, čak i više od toga” kažem.

“I u ovom poslu možeš zajebati samo jedanput, a dalje i sam znaš što te sljeduje. Održao sam se samo iz tog razloga. Kada daš riječ, to je svetinja!”

Uskoro su dečki došli, ali prije toga su rekli da navučemo fantomke iz sigurnosnih razloga. Ja nisam htio. Darmus se samo nasmijao. Oni živi odavde ne smiju izaći. Navezli su auto kod vrata skladišta i izbacili obojicu van.

Jedan od dečki kaže, “Nisu laici, to su profići. S cijevi na sljepoočnici obojica nisu niti trepnuli. Ni riječi prozborili do ovdje, makar smo ih malo bockali pitanjima”.

“Sada ćemo porazgovarati. Jednog, ovog do tebe, zaveži lisicama za onaj metalni stup, a drugi ide s nama u sobu”.

“Erni!” tako se zao Darmusov mlađi sin, obojica su bile krupne građe i vidjelo se da su uporni u vježbanju.

“Ti ostani paziti ovoga”

“O.K.” odgovori Erni.

“A ti Marcus ideš s nama unutra”, kaže Darmus.

Posjeli smo ga za stol. Bio je čovjek srednjih godina, dobre tjelesne građe i tipične francuske face. Nakon toga Dramus se uhvatio posla. Krenuo je s ispitivanjem. Koristio se raznim vještinama, od njemačkih, američkih, izraelskih. Držao se, vidno ispaćen. Nije još progovorio. Ja sam sjedio sa strane i promatrao. Vidio sam da polako gubimo vrijeme. Izašao sam iz sobe i u skladištu našao potrebni alat koji sam si zamislio. Ušao sam u sobu. Darmus je još mučio tipa, a ja sam ga zamolio da ga meni prepusti na koju minutu, što je i napravio.

“Sada ćemo na moj način. Oдавde ne izlaziš dok ne progovoriš”.

Objе ruke su mu lisicama bile vezane za debelu metalnu očicu na stolu. Prišao sam mu, uhvatio lijevu ruku, čavlom mu zakucao dlan od stol i kliještima za žicu odrezao pola malog i prsta do malog. Postavio sam kliješta na palac.

“Sada da te čujem. Hoćeš sada progovoriti ili idem dalje?”

Bio je u šoku i pred nesvijesti od boli. Nije mogao čak ni izgovoriti nego je samo klimao glavom, da će reći, da će početi govoriti.

Pričekaо sam deset minuta, a Darmus mu je donio dvije krpe da omota rane jer je već sada sve izgledalo kao u svinjcu.

Nakon toga sjeo sam nasuprot njega i rekao “Idemo redom.”

Jedva je govorio, “Mi smo francuski policajci, ali ovo radimo iz uslu-

ge. Nema veze s policijom”.

“Eto, vidiš da nije teško. Mogao si imati sve prste, idiote”.

“Tko vas je unajmio? Govori!”, izderao sam se iz sveg glasa.

“Naredba je došla iz vrha, a mislim da nisu oni naručioc, ali sam siguran da su sudionici.

“Kojeg vrha, francuske policije?”

“Ne, Ministarstva vanjskih poslova”

“Opa, toliko sam bitan. Što znaš o pucnjavi u Hotelu Cheval Blanc?”

“Moja ekipa je dobila zadatak da ti damo do znanja, da je s tobom gotovo, da ti je vrijeme prošlo”.

“Zašto onda niste završili zadatak? Imali ste idealne uvjete. I zašto Stella?”

“Stella je kolateralna žrtva, a tebe još trebamo živog. Da izvučemo sve informacije za koje nismo znali, a pretpostavljali da ih imaš.”

“Nabijem te” i zviznem ga šakom u glavu iz sve snage, tako da mu je glava s čelom zviznula u debelu hrastovu ploču stola. Pao je u nesvijest.

“Čuješ ti ovo. To ide sve do vrha ili bolje rečeno vrhova. Netko bi htio Balkansku rutu pod svoje. Sada je već desetkovana, zahvaljujući meni. U što se to Stari upleo?” kažem.

“Sada će kriza, tu su i izbjeglice. Očito je da je sada to pitanje od državne važnosti. Svima je sada potreban novac iz bilo kojeg izvora”. komentira Darmus.

“Znam, ali kakve hoće informacije od mene, prije bi ih dobili od Starog”.

Tu mi je kliker proradio, da Stari nije samo tako mogao umrijeti. Da je imao TBC u kasnoj fazi to bi trajalo koji mjesec, a on je preminuo puno prije. Sigurno su ga ubili, a pritom i izvukli informacije o meni. Sada hoće mene. Ja sam im još jedina prepreka za miran posao. Kurac će me dobiti. Pandurčina je počeo dolaziti sebi. Zapljusnuli smo ga kantom hladne vode. Mislim da je Darmus htio malo isprati stol. Tip se naglo trgnuo, puno bistrijeg pogleda. Opet sjedam naspram njega.

“Ovo ću te pitati samo jednom, a znaš da se ne zajebavam. Jeste li vi ubili Starog?”

“Kojeg Starog? Misliš na Dominica Le Blanca? Ionako ne bi dugo?

Prvi puta sam čuo kako se Stari zove.

“Da, na njega. Zašto vam je on smetao?”

“Njegov zadatak je bio da pripremi, da se riješi glavonja Balkanske rute, a onda.....”.

“Što onda? Govori!”

“Ne mogu, ionako sam mrtav. Ubit će te me vi ili oni”.

Uzimam škare za žicu i odrežem mu palac, bez ikakvog upozorenja. Htio sam ga cijelog izrezat na komade. Pucao sam od mržnje i gnjeva. Kao

nikada u životu. Opet je pao u nesvijest. Odmah kažem Darmusu da donese novu kantu vode. Vratio se kroz koju minutu. Bubnem mu cijelu kantu vode u facu i dođe svijesti.

“Da sam siguran u tvoje riječi, reci mi kojim se Dominic poslom bavio.”

“Bio je desna ruka ministra vanjskih poslova.”

“Fucking shit” pomislim u sebi. Ovo će biti zajebano. Kako izaći na kraj s tim? Ne mogu francusku Vladu pobiti da bi ostao živ.

“U redu. A sada tko je druga strana? Tko je naručio da me se uhvati živog?”

“Mislim da su Turci. Isto iz Ministarstva vanjskih poslova, ali nisam sto posto siguran. Tako se šušalo. Priče su kolale.”

Bilo je logike u tome što priča. Imali bi turu koja bi uz Europu mogla snabdijevati i Ameriku, barem istočni stranu. Turci su bič Božji toga dijela svijeta i iz Azije mogu se dokopati heroína u beskonačnim količinama, a sve bi išlo pod ambadorskim imunitetom. Kroz naše zemlje koje im i inače ližu guzicu. To su ogromne svote, to su godišnji proračuni srednjih dobrostojećih europskih zemalja. Moram dobro razmisliti što dalje. “Jebe mi se za rute. Neka rade što hoće. Samo neka mene puste na miru”. Mislim si u sebi.

“Što ćemo s njim?” upitam Darmusa. On samo sagne ramenima.

“Hoćemo ga pustiti neka prenese poruku ili reći dečkima da dovrše stvar s obojicom?”.

“Mislim da solucija s porukom je logičnija, jer ako ih riješimo, praktički smo opet na početku”.

“Znao sam da isto mislimo”, odgovorim.

“Ali znaš što to znači za tebe i obitelj?” kažem ja.

“Znam, da smo u govornima zajedno s tobom i da restač u idućih par dana leti u zrak.”

“Budemo ih već nekako sjebali. Treba dobro razmisliti. A onda ćemo razmišljati o dobrim stranama, ovog sranja”. Nasmijali smo se obojca.

Nisam ga mogao ostaviti na cjedilu makar me koštalo mog života. Ovo bi malo tko napravio, takvu uslugu. To se ne zaboravlja. Još smo samo trebali izvući od njega privatan broj francuskog ministra vanjskih poslova, koji nam je bez većih problema dao, jer je znao da se neću zadržati s prstima tamo gdje sam stao.

Nazvali smo ministra

“Molim, zašto me zoveš? Znaš koliko je sati?”

“Gospodine ministre, ovdje Michael Muller. Vaš kolega je kod nas i uskoro ćemo ga dovesti do vaše kuće. Nemojte ništa poduzimati jer je drugi kolega kod nas i ostat će neko vrijeme. Svi puno toga znaju, što bi vas pokopalo u idućih pola sata. Zato budite pametni.”

S druge strane je neko vrijeme bio muk.

“U redu. Neka ostane na tome. Koji su vaši zahtjevi?”

“To će vam vaš kolega prenijeti. Dskora” i prekinuo sam vezu.

Dogovor je bio da ga istrpimo ispred ministrove kuće Poslat ćemo mu

poruku da želim sastati se s njim u njegovom Ministarstvu, što mi daje sigurnost da mi se neće ništa dogoditi. Objasnili smo mu da ne smije odustati od sastanka i da mora biti u iduća dva dana. Ako se ne bude držao dogovorenog sve će izaći na vidjelo, a ja ću promijeniti identitet i opet se negdje smiriti neko vrijeme. A on nema kuda osim odgovoriti na puno pitanja, što ga drugi dan baca pred sud. Poslali smo izmučenog policajca jer nije mogao još dugo izdržati uz obilno krvarenje, a ministar mora sve zataškati.

Dečki su ga plegli na zadnji sic automobila, promijenili tablice i odvezli se do čuvane ministrove kuće. Tamo su ih već očekivali. Ograda je bila otvorena. Tjelohranitelji su otvorili vrata auta i iznijeli ga van i pravac u kuću. Dečki su otišli i obavili to kako je dogovoreno. Ta situacija je najviše škodila ministru, zato je to tako glatko i prošlo. Makar ne znam što očekivati idućih dana. Policajcu smo stavili papir s brojem mobitela i vrijeme u kojem će ministar zvati. Morali smo kartice mijenjati svakim novim razgovorom. Kako su njih dvojica policajaca došli s vrećama na glavi da ne vide kuda ih vozimo, tako smo i sada stavili vreću i zaprijetili da ništa suviše ne priča ministru i njegovim ljudima jer kolegi ode glava.

Znali smo da neće, jer nema što puno za reći, osim Dramusovog opisa, a moj su već dobro znali.

“Izvinil”, kažem ja Dramusu. Samo je izletjelo iz mene.

“Kasnije ćeš mi se izviniti, kada sve prođe i neće ostati samo na izvini”. Nasmijao se Dramus.

Sjeli smo i analizirali situaciju. Zaključili smo da se to dugoročno planirao i plan je bio odličan. Rješavali su se glavonja Balkanske rute. Ne nagle. Njih su zamjenjivali njihovi ljudi koji su već dugo bili infiltrirani unutar organizacija, ako ne odmah, tijekom nekog vrijeme. Imali su još i Marseille

kojem su mogli direktno dobiti robu koja bi išla dalje za Ameriku, a Balkanska ruta bi snabdijevala Europu. Samima bez Turaka je to bilo teško, a predsjednik Turske je uvijek bio za dogovore, da se može pernatiti kako bi mogao i dalje biti bič Božji u Turskoj, a i šire. Za Amerikance se u našim krugovima znalo da polovica droge koja se prodaje na njihovom i drugim tržištima njihova. S njima sklopiti dogovor, ništa lakše. A da to još ide diplomatskim kanalima, gdje nema skrivanja, sve je idealno posloženo. Osim Darmusa i mene. Jedina prepreka za početi posao stoljeća. Otišli smo malo odmoriti gore u separe restorana koji je ovih dana bio zatvoren.

Nismo se smjeli stalno zadržavati u restoranu iz sigurnosnih razloga, tako da smo iduće jutro pošli u park blizu ministrove kuće. Uzeo sam snajper da pobliže vidim kakva je situacija. Bilo je mirno. Minisrov auto je bio u dvorištu. Nije otišao na posao. To je značilo da je shvatio ozbiljnost situacije. Razmišljam i kažem Darmusu koji je ležao kraj mene na šumovitom proplanku.

“Da skinem jednog?”

“Misliš tjelohranitelja?”

Ja potvrdno klimnem glavom.

“Mislim da će nas to dovesti u malu prednost, makar će popizditi i htjeti moju glavu”.

Darmus kaže “Skinu ga. Ovo što si rekao za prednost, u pravu si, a za jednog tjelohranitelja ministra boli kurac, ali ćemo pokazati da se ne zajebava s nama. Samo želi da sve ostane zataškano, jer su tu godine priprema. Da sada to ode u vodu. Ma, nema šanse.”

Naciljao sam i okinuo. Srokao sam ga u glavu i odbacio ga barem dva metra u nazad, prije nego li je pao. Drugi je dotrčao do upucanog kolege, bam, skinem i njega, onako iz razonode.

Darmus kaže “Dvojcu, zašto?”

“Onako, taman mi se namjestio. Kao nacrtan”.

“A jesi lud. Bježimo!” Kaže Darmus.

Odvezli smo se do drugog stana, pojeli nešto i malo se ispružili. Poziv ministra je trebao biti točno u 17 sati. Kada njemu jenjavaju obaveze, a nije još prekasno. Nadam se da će i on koristiti nov broj kako mu je poručeno preko kolege. Svaki poziv, nova prepaid kartica. Najsigurnija opcija.

Bližilo se 17 sati. Vrijeme je naglo usporilo. Očekivajući poziv primjećujem Darmusovu nervozu.

Rekoh, “Smiri se. Sve će biti dobro, a kada se sve ovo završi od mene imaš restoran samo izaberi gdje u Španjolskoj.”

“Može, a ti besplatnu klopnu”, nasmijali smo se, u glas, iz srca.

Mobitel je zazvonio. Stavio sam ga na spikerfon.

“Slušam?” rekoše ministar.

“Sutra ćemo u vašem Ministarstvu dogovoriti sastanak da ovo izgledimo.”

“Nema šanse. Ne dolazi u obzir.”

“Ponavljam, sutra. Javite u koje vrijeme. To vam ostavljam na volju.”

“Ali kako ćete samo tako u ući u Ministarstvo?”

“To je vaš problem. Zato vam i dajem mogućnost odabira vremena sastanka. Vrijeme sastanka javite u slijedećih sat vremena. Najkasnije u 18:00 sati. Nadam se da sam bio jasan”.

“U redu. Javim.” Veza je prekinuta.

“Vidiš da ide kako mi želimo. Nema on puno mjesta za manevar”.

“Nadam se”. kaže Darmus.

Darmus si je otvorio pivo, a ja sam i dalje bi na bezalkoholnim pićima. Toliko sam se odvikao, da su mi se gadila. To je bio svojevrsni početak slavlja. Kada mu iznesemo uvjete koji su bili veća svota novca s brisanjem trenutanih identiteta, a za nove ćemo se sami pobrinuti. Tako da smo sigurni. Nitko nam ne može ući u trag, a i znaju da sam profesionalac. Radim za njih već godinama, ne znajući to. Vjerojatno znaju kada sam srao, a kada spavao. Znaju da ću se držati dogovorenog. Zazvonio je mobitel.

“Sutra u 20 sati budi ispred Ministarstva. U odijelu, molim. Dvojca agenata će te uvest unutra. Nemoj kasniti. U tom slučaju sve otpada”.

“U redu.”, kratko i jasno odgovorim

“Bit će nas dvojica. Netko i meni treba čuvati leđa”.

“To nije spominjano. Neka bude onda tako”. Razgovor je završen.

“Što je imao potrebu pokazati malo zube. Natjerati nam strah. Budaletina”, kažem ja.

Darmusaovi dečki došli su do stana da razradimo plan. Oni bi nam trebali pokrivati leđa pri ulasku i izlasku iz Ministarstva. 20 sati je dosta kasno i moguće je da nas spremaju likvidirati. Dečki bi trebali snajperom pronaći mjesto s dobrom vidljivošću, ali ne ono na kojem smo Darmus i ja jučer bili. Nije bilo puno izbora. Samo taj brežuljak. Njih smo odmah poslali gore u izvidnicu, ostati će koji sat da vide ima li koga. Nas dvojca sastanak trebamo što brže završiti i nestati.

I mi smo otišli u obilazak okolo Ministarstva, tražeći put za bijeg ako se stvar zakomplicira. Ministarstvo je bilo ograđeno s prednje strane, dok je sa zadnje strane djelilo dvorište sa stambenim zgradama. Imanje je bilo veće od ostalih zgrada u susjedstvu. Parkirali smo auto u paralelnoj ulici s Ministarstvom i prošetali ogledavajući u koju bi zgradu mogli ući, koja zgrada dijeli dvorište s Ministarstvom. Stajali smo ispred veće zgrade, stambene i s haustorom uz nju, tako da su se automobili stanara mogli parkirati u dvorište zgrade. Prije haustora bila je postavljena rampa. Što je dobro i znaš da nema gužve za parking mjesta, što bi nam sigurno olakšalo bijeg. Plan se gradio kroz trenutke, malo po malo i zaključili smo da bi najbolje bilo dokopat se toga dvorišta i odvesti se jednim od auta. Darmusovi sinovi su imali svu elektronsku aparaturu za ukrasi auto u sekundi. Ogledavali smo prilaz dvorištu Ministarstva, nije bilo bodljikave žice, kao na okolnoj bočnoj ogradi. Ograda je bila viša, ali ako stavimo male ljestve u žbunje koje zaklanja veliki hrast, tako da i kamere nisu u mogućnosti snimati taj dio, to bi bilo lako izvedivo. Sigurno očekuju da ćemo izaći na glavni ulaz ili da će netko doći po nas autom, ali bi ih trebali iznenaditi tim bijegom, poremetiti im možebitne planove. Otišli smo po aluminijske ljestve i sakrili ih na predviđeno mjesto i brzo se udaljili s mjesta, tj. iz dvorišta te stambene zgrade.

Braća su se vratila i kažu da nisu nikog primijetili. Ostali su gore više od četiri sata.

“U redu. To je dobro za čuti. Sutra ujutro idete opet gore i provest ćete gore cijeli dan. Ponesite si nešto za klopnu i ne idite bez snajpera, ako bude sve u redu možete biti na mjestu gdje sam ja skinuo onu dvojcu agenata. Nema boljeg mjesta”. Dečki su se složili sa mnom i primili to kao profići. Bez suvišnih i dodatnih pitanja.

“Nas dvojca ćemo se dovesti autom unutar dvorišta, tako da misle da ćemo tako i otići, ali ćemo ih zajebati. Jedna je nepoznanica, ali mislim da te zgrade imaju izlaz na dvorište kroz koje bi im trebali pobjeći”.

“Darmuse, sada da se dogovorimo koliko bi love realno mogli tražiti?”

“S obzirom na njihovu zaradu koja će biti od toga, ogromnu”.

“Ogromnu, koliku?”

“Bez deset milijuna ne bi niti razgovarao, a možda i više”.

“U redu je deset s tim da je meni dovoljno četiri, a ti si uzmi šest”.

“Ne trebamo tako. Trebamo kako uvijek i biva u ovakvim situacijama, pola-pola.” kaže Darmus.

“Ne, odlučio sam i ne pokušavaj ni proturječiti, radije smisli način na koji ćemo ovdje u Francuskoj najbolje prebaciti veliku lovnu, a da transakcija ne bude primijećena.”

“Imam frenda koji ima poveći casino u Parizu. Mogli bi preko njega. Dužan mi je uslugu, ali je prokleti štakor. Sigurno će tražit postotak”.

“O.K. Provjeri odmah je li to moguća solucija i koliki je postotak.

Ako ti je dužan uslugu, postotka ne bi trebalo niti biti, ali nemoj ići preko pet posto”.

“Nisam niti mislio. Idem ga odmah nazvati.”

Nakon nekog vremena, koje provodimo u stanu, Darmus se vraća iz druge sobe i kaže da je sve sređeno.

“Popizdio sam i rekao za uslugu i da je štakorčina i da bi ga mogao pojesti mrak, da se ne zajebava. Samo je pozitivno odgovarao i onda mi opisao kako će to izvesti. Lovu će sutra uplatiti, pa prebaciti na drugi račun s kojeg će uplatiti dvadeset milijuna, pa opet prebaciti deset.... Nemam pojma nisam ga sve uspio pohvatati, ali znam da mu nitko u Parizu ne može parirati s malverzacijama i skrivanja tijeka love. Radi to svakodnevno. Zaključak svega da će nas lova čekati na Off shore računima.”

Rekoh “Super. Još jedna stvar riješena.”

“Mislim da smo sve pokrili osim tijeka pregovora. Ne znam što oni očekuju od mene. Možda da nastavim raditi za njih. I to je moguća opcija. U tom slučaju bi trebao pristati jer bi nam to olakšalo odlazak iz Ministarstva. Ali tko će ga znati”, rekoh.

“Ja nisam pregovarač, tako da ćeš ti Darmuse voditi pregovore. Je li to u redu?”

“Je. Znaš da je to moj fah.”

“Odoh u krpe” kažem Darmusu koji je taman otvorio novo pivo.

“Laku noć”

“Laku noć, Ilija”

Sutradan smo još jednom obišli dvorište stambene zgrade, provjerili aluminijske ljestve. Bile su skrivene na mjestu. Dečki su se javili još prije dva sata da su na položaju. Bilo je 9:00 sati. Otišli smo na doručak i osjetilo sam onu pozitivnu napetost prije svakog zadatka. Makar ovaj puta znam da nije uobičajeni postupak koje sam izvodio. Znam da ulazim u brlog zvijeri i da će ako se izvučemo biti to najveća pobjeda u životu. Znam da su me željeli mrtvog. Ministar nema sve ljude u ministarstvu koji su imali prste u pekmezu, jer to nije održivo. I zato sam izabrao baš Ministarstvo za sastanak. Da sam ga održao negdje drugdje, na javnom mjestu, mislim da ne bi bilo zgodno da ministar sjedi s nepoznatom osobom. To otvara dodatna pitanja. A ako bi to bilo neko skrovito mjesto, mnogo je dovući cijelu brigadu i ne bi se mogli izvući. Mislim da sam izabrao najbolju opciju.

Počela je pljuštati kiša, kao vodopad je punilo ulice Pariza, neprekidno i obilato. To nije dobro. Dečkima to smanjuje vidljivost barem za 50%. Nadam se, ako neće prestati, da će barem malo popustiti, da će manje puniti ceste.

U 19:45 smo krenuli. Obojica u odjelima. Pištolj sam ponio, ali sam znao da će mi ga oduzeti pri ulasku. Darmus isto tako. Uvezli smo se u dvorište u 19:55 sati, kiša je još uvijek padala, ali je oslabila. Dočekaše nas dvojica agenata i bez riječi nas uvedu u Ministarstvo. Brzim koracima ih pratimo stepenicama do ureda ministra. Ulazimo u prostoriju u kojoj stoji ministar s jednim njemu sličnim i trojca agenata.

Pozdravljam se i ministar započinje

“Tu ste. Vi ste tražili sastanak, ne znam kojim točno povodom, pa da čujem.”

Nisam se mogao suzdržati i uletio Darmusu u riječ.

“Da, tražio sam sastanak, jer mi je to jedina opcija da saznam što to smjerate. Ono u Hotelu Cheval Blanc je bilo toliko neprofesionalno i nepotrebno da nisam mogao smisliti jednu rečenicu za izvršeni posao, ako ga mogu tako nazvati”.

“Slažem se. Tu smo ispali totalni amateri, jer su se naši prvi poslovni partneri umiješali u odluke, idioti Turci, ali nije da baš možete birati s kakvim idiotima ćete raditi.”

“Lijepo ste to smislili, moram vam priznati. Od Balkanske rute, pa do Turaka i heroina do Marseille i preko Atlantika do Amerike i još trgovina s amerima za koku koja se vraća nazad u Europu.”

“Hvala. Da, razrađivali smo to diplomatskim putovima godinama. To nije stvar koju možete tek tako dogovoriti. Morate znati tko kako miriši i najmanja greškica sve dovodi u pitanje. Kao ovo sada.” odgovora ministar

Pomislim da je preotvoren u svojim komentarima, da ne očekuje da živi napustimo ovu sobu.

“Da čujem vaše uvjete?”

“Deset milijuna eura i dobit ćete upute kada kome i gdje donjeti novac.”

“Ne dolazi u obzir. Niste toliko vrijedni.”

Dogovor je bio da ako dođe do ovakve situacije odmah napuštamo pregovore. To smo i pokušali napraviti, ali su se agenti odmah prepriječili.

“Ovo su pregovori, a ne vaši zahtjevi. Vi kažete cijanu, pa ja svoju i

već znate ako to ide” kaže ministar.

“Molim vas. Sjednite. Jeste li za piće?” Odmahujemo glavom, ali kažemo da ćemo radije stajati i da ne planiramo voditi ove pregovore u nedogled.

“Pet, toliko sam u mogućnosti dati”:

“Nismo došli pregovarati nego na sastanak na kojem vam dajemo svoje uvjete koje možete i ne morate ispuniti. Ali znate koje su posljedice”.

Ministar se uozbiljio, na faci mu se vidjela ljutnja, svog ga je dovela u nelagodu. A s druge strane sam znao tko su Turci i da im Francuzi vjerojatno ližu guzicu i da ne žele čuti negativan odgovor, a taj je bio da sam još uvijek na životu. Promotrio sam prostoriju. Tri agenta i nisu tolika prepreka, ako ne dođe do pucnjave. Prvog sam mogao odmah riješiti. Stajao je iza mene. Drugi je stajao iza Darmusa. On je njega mogao isto tako riješiti, prije nego li izvuče pištolj iz futrole. Ali je treći bio problem. Stajao je blizu ministra koji se stalno šetkao oko svog stola.

Vrijeme je teklo, a nije ga više bilo.

“Ako vam i dam deset milijuna što mogu očekivati zauzvrat?”

“Da više nikada nećete čuti za nas, a vi odrađujete što ste naumili. Nije na nama da istjeravamo pravdu. Ima tko je zadužen za to”.

“Pošteno!” Kaže ministar.

“Ali to teško da će se dogoditi”.

Tim odgovorom je potvrdio moje sumnje. Pogledao sam Darmusa i

znali smo što nam je činiti. Ja sam prvi opalio agenta iza sebe koji se skljojao dolje kao kula od karata, izvadio mu pištolj i uperio u trećeg agenta, koji je isto imao pištolj uperen u mene, ali je Darmus elegantno izvukao pištolj drugog agenta i uperio u trećeg, kojeg smo odmah razoružali. Ministar je uklipljen zajedno sa suradnikom stajao kraj stola. Još smo dotukli svu trojcu da se ne mogu dignuti s poda.

“Znam da imaš sef. Otvoriti ćeš ga i to odmah”.

Ministar je bio pičkica i odmah je otvorio sef u kojem je bilo i više od deset milijuna. Sve po 500 Eura. Ubacujemo to u njegov kofer koji mu je uvijek spreman za izvanredni put. Napunili smo kofer, tu i tamo, opalili po agentima da se priljube uz pod i vezali lisicama ministra i njegovog pomoćnika za cijevi centralnog grijanja. Lisice smo uzeli od agenata.

Lagano sam otvorio vrata ureda. Bilo je ljudi. Ne puno. Pričekao sam dok se ne raščisti. Otvorio vrata, pustio Darmusa da izađe i krenuli smo stepenicama prema izlazu na dvorište. Nismo točno znali kuda treba, ali logikom smo našli dobar put. Odjedanput čujemo glas “Stani”. Stali smo. Iza leđa nam je bio agent koji nam se stvorio iza leđa. Uvjeren sam da su na brifingu dobili zaповјed da živi ne smijemo izaći van. Lagano sam spustio kofer, uzdignutih ruku se počeo okretati, da ga vidim. Darmus nije imao kofer i okrenuo se naglo. Začuo se pucanj, a Darmus je samo kleknuo i pao licem prema podu. U toj sekundi sam ja imao pištolj u ruci upucavši agenta i on mene u dio pored trbuha. Zapeklo je jako. Darmus i agent su ležali nepomično. Sada je sve gotovo, pomislim. Nahrlit će svi agenti i gotov sam. Uzimam kofer i tražim kod Darmusa spravu za otključati auto. Nisam je uspio naći. Bježim. Usporen sam radi rane, a i kofera koji nije bio lagan. Čuje se komešanje. Sekunde me dijele da me ne uhvate. Bježim u dvorište, što je bila dobra odluka, jer se većina uputila na glavni izlaz. Nalazim ljestve

i penjem se njima preko zida, bacivši kofer na tlo. Kada sam bio na vrhu zida, povlačim i ljestve koje isto bacam na dugu stranu. To će mi dati koju minutu. Kofer s kotačima vučem za sobom. Bio sam samo u odjelu, dok su drugi prolaznici nosili kapute, prohladno je. Smišljao sam plan, ali samo mi je Darmus bio pred očima. Morao sam se skulirati i nastaviti dalje, što dalje. Prolazim kraj automobila pokušavajući naći neki otključan. To nije navika Parižana, ali uvijek se nađe pokoja budala. Nailazim na mali, stari Peugeot 106, otključanih vrata. Njega nije problem upaliti, ne treba niti na žice, nego samo razvaliti bravu. Ali ja imam problem. Problem boli i gubitka krvi od kojeg mi se već polako manta. Uspijevam razvaliti bravu s alatom koji se nalazio na zadnjem sjedištu. Po alatu mislim da vlasnik automobila električar u fušu. Palim i odlazim prema restoranu. Vozim koliko i kako mogu, manta mi se sve više. Mrak. U jednom trenutku osjetim kako me netko izvlači i automobila. Bili su to Darmusovi dečki. Dovezao sam do restorana, ali se ne sjećam kako. Fali mi taj dio filma. Pitaju me za svog oca.

Odgovaram “Nije uspio. Žao mi je.”

Istog trena, mlađi je otišao u skladište i u drugog policajca, koji je i dalje bio vezan na istom mjestu, istresao cijeli šanžer iz pištolja.

Dečki u tridesetima su zbilja bili profići. Suznih očiju znali su da sam mogao i imao prilike da bi bilo drugačije. Da bi njihov otac sada bio s njima. Nisu me napustili nego odveli do stana i poslali jednu mladu ženu koja je izvadila metak i brinula se o meni idućih tjedan dana. Dečki su svakodnevno obilazili, da vide je li mi bolje. Bilo mi je. Zadnji puta kada su bili zamolio sam ih da vide koliko je novca u koferu i da se njihov otac dogovorio s nekim likom koji ima casina ovdje u Parizu da će se pobrinuti da dobijemo novac na Off shore računima. Poznavali su ga i rekli ako je to dogovoreno da nema problema. Izbrojali su dvadeset osam milijuna Eura. Dogovorili smo se da

njima ide dvadeset, a meni osam. Bili su s time zadovoljni. Odnjeli su novac i donijeli mi broj računa na kojem će kroz par dana sjesti novac.

Prošlo je, tjedan dana. Ustao sam i odmah sam želio krenuti. Braća su vidjela da nemam niti trunka energije, da neću daleko stići. Zamolili su me da ostanem još koji dan da mi se povрати energija, da skupim snage. Poslušao sam ih. Bilo je i vremena za razgovor. Rekao sam im da sam njihovom ocu obećao otovriti restoran na jugu Španjolske. Ideja mu se jako svidjela, ne zbog toga što sam mu to obećao, nego da pobjegne od ovog usranog posla. Novci nisu bili više problem. Želio je mir. Život bez ogledavanja oko sebe, je li te netko prati. Bila je to njegova velika želja. Vidio sam po njima da će se tako nešto i dogoditi. Da će izaći iz ovog prljavog posla i s majkom voditi restoran.

Teži dio je bio taj da njihova mater nije znala s čim se suprug bavi, bila je domaćica i nije puno pitala. Sada kada je Darmus ubijen, nije niti to znala, jer je sve zataškano kako se to i inače radi, a policija ga vodi pod nestalu osobu. Ona jedna se nada da će se pojaviti, ali nažalost to se nikada neće dogoditi.

Dečki su mi pomogli oko novih dokumenata, britanskih. Otišao sam u Portugal, Lisabon. Kupio stan od nekih stotinjak kvadrata u mirnom kvartu i počeo lagodan život bez stresa i nepredviđenih sranja. Živio sam rutinski. Ujutro, kava u obližnjem caffe baru, kroasan za doručak i novine na engleskom ili njemačkom. Portugalski mi se polako podvlačio pod kožu. Navečer sam znao otići u duge šetnje obalom. Naprosto sam uživao u životu. Napokon.

Postojala je jedna stvar koja me kopala i nije mi dala da taj život u potpunosti osjetim. Osjećao sam potrebu, ogromnu potrebu da svog dragog prijatelja Darmusa, koji je dao život radi mene, osvetim.

Nevjerojatno da je ministar ostao i dalje na svojoj poziciji. Očito je bilo da je to išlo još stepenicu gore. Nije me bilo briga. Samo mi je osveta bila na pameti.

Čitajući novine pročitao sam da je idući tjedan u Marseilleu. Početak gradnje novog muzeja, a on bi tu gradnju svečano otvorio. To sam vidio kao priliku koju bi trebao iskoristiti. Iz više razloga. Marseille je najgori grad u Francuskoj po stopi kriminala. Istina da će osiguranje biti veće nego inače, ali lista osumnjičenika, koji bi željeli vidjeti ministra kako leti zrakom, tamo poduža. Morao sam to iskoristiti. Makar sam sada počeo osjećati da je to sve iza mene, zakopano. Ali Darmus... Nisam to mogao provariti, nisam prijatelja mogao zaboraviti, makar ništa ne dobivam osim osobne satisfakcije, dobivam svoju zadovoljštinu i osjećaj vraćanja duga svom prijatelju, kojeg više nema. Znači, ništa bitno za život. Ali nije život samo ono materijalno. Upravo suprotno. Život se odvija iznutra. Unutar tebe. Osjećao sam kako se moje srce polako otapa, nije više zaleđeno, Osjećao sam da ima nade i za ovakve poput mene. Ali neka prođe samo još ovaj zadatak. I onda sam gotov.

Otišao sam iz Portugala u Francusku. Smjestio se u apartman koji sam rezervirao preko agencije. Imao sam par dana za razraditi plan. Iznajmio sam motor i obilazio rute kojima bi mogao doći od aerodroma do mjesta gradnje muzeja MuCEM-a. Tako će se zvati, a nalazi se blizu gradske luke, skoro u samom centru grada. Neće biti lako. Bit će u novoj zgradi u blizini uz domjenak poslije otvaranja gradilišta. Auti će u to vrijeme biti u garaži zgrade. Jedina realna opcija je biti netko tko može slobodno ući. A to je dostavljač brze hrane ili express pošta. Mislim da je ovo drugo pouzdanija opcija. Potražio sam dućan s kostimima, bližio se Fašnik i izbor je bio zbilja velik. Našao sam odijelo koje mi je odgovaralo. Express poštara. Sada sam trebao nekako domoći se auta u kojem je ministar i ispod postaviti auto bombu koja bi eksplodirala čim bi auto krenuo. Tako ne bi bilo slučajnih žrtava. Morao

sam to prepustiti situaciji. Nisam mogao predvidjeti gdje i kada će biti najbolje da postaviti bombu, a volio bi da je to garaža. A ako imam poštanski kombi mogu ući u garažu. S drugim prometlima ne mogu. Morat ću se snaći za kombi, a u garažu parkirati motor koji će mi služiti za bjeg iz garaže. Počeo sam pratiti poštanske kombije i obratiti pažnju tko ih vozi. Obično je to bila mlađa populacija. Kada bi oteo jedan kombi i vozača onesposobio na idućih pola sata, mislim da bi mi to bilo dovoljno vremena da sve obavim. Jedan je svakodnevno vozio pakete u glavnu gradsku luku. Bio je to dječarac, možda najviše dvadeset dvije godine. To će biti moj kombi. Pratio sam ga dva dana. Imao je turu koja je meni odgovarala, s tim da se na tri mjesta obavezno zaustavljao, dostavljao pakete i preuzimao nove. Drugo mjesto mi se činilo dobro. Starija zgrada s dva lokala u dnu zgrade. Kada bi izvršio prikup, ušao bih za njim u kombi, onesvijestio ga na sat, najmanje. Izbacio ga i postavio na klupu u obližnjem parku, pokrio starim kožunom, polio malo konjaka po njemu da izgleda kao da je pijan. Da prolaznici dobiju potpuni dojam.

Nisam spavao cijelu noć. To mi se događalo samo u početku bavljenja poslom. Valjda je to zbog postupnog odvikavanja od tih sranja. Ali imam to još riješiti i gotov sam sa svime. Basta!

Motocikl je bio parkirao u garaži. Ministar je sletio u Marseille. Tijekom 45 minuta je on ovdje. Ja sam pričekao poštanski kombi i odradio što sam trebao. Nije bilo velikog opiranja. Malog sam polegao na klupu nedaleko u parku i krenuo put luke. Točnije u garažu prije nego li dođe ministar. Strpljivo sam čekao. Po žamoru se čulo da je stigao. Njegov posao je bio reći par riječi i presjeći vrpcu kako se to već radi i možda baciti prvu lopatu betona. Računao sam dvadesetak minuta maksimalno.

Kolona je ulazila u garažu. Bila je to svinja od ministra i znao sam da se neće duže zadržavati, da će jedva dočekati domjenak na kojem se može

nalokati i koju kurvu pozvati u hotel u kojem je trebao prenoćiti. Svi su otišli prema liftu, jedino su dva agenta ostala čuvati auto. Ja nisam imao oružje kod sebe. Samo kloroform kojim sam uspavao maloga. Kombi je bio parkiran blizu ulaza, tako da, ako trebam, ući u zgradu moram proći kraj ministrovog auta. Uzeo sam jedan manji paket i krenuo prema dizalu. U jednoj ruci sam ima gazu natopljenu kloroformom koju sam prvom agentu s leđa stavio na usta. To djeluje trenutačno i on se skljojao kao da je mrtav. Drugi se okrenuo, ali ga je dočekaio takav direkt, da sam u tom trenutku mislio da sam slomio cijelu šaku. Malo sam pretjerao. Obojica su bila bez svijesti. Razoručao sam ih, ubacio u kombi, još dobro natopio kloroformom i ostavio ih u kombiju. Čekao sam. Zgrada zatvara svoja vrata u 20 sati. Nadao sam se da će ranije završiti jer sam u suprotnom u kurcu. Mali će prijaviti što mu se dogodilo i pokrenuti će se hajka. Druga stvar je bila veza s agentima koji su kao vreće krumpira ležali iza u kombiju. Uzeo sam toki voki od agenatai bio spreman za eventualni odgovor. Još jedna stvar. Što će biti kada drugi agenti vide da ove dvojice nema. Usrao sam stvar do kraja. Nisam to mogao gore izvesti. Ovo je osuđeno na propast. Bio je to pravi fijasko. Bomba je još neaktivirana u kombiju, a slaba je da se daljinski aktivira, a ja nisam siguran da će ih sve pokositi. Uzimam bombu i bježim.

Odustajem. Sjedam na motor i idem prema apartmanu. U Mercu sam još uvijek imao M40 ispod zadnjeg sjedala. Pitam samog sebe zašto ga nisam odmah skinuo snajperom. Zato jer sam mu želio mučnu smrt, da na trenutak osjeti patnju.

Zatvorim oči na sekundu i vizualiziram si područje luke i te zgrade. I znam da sam vidio stari svjetionik koji nije u upotrebi. Odlično mjesto. Stišćem gas, dolazim do apartmana, uzimam ključeve auta i pravac luka. Tu i tamo čujem policijsku sirenu. Vjerovano traže kombi. Sparkiram se bliže svjetioniku, popnem se gore. Srce mi je bilo na mjestu. Meta vidljiva kao na

dlanu i dobiti će ono što je meni najdraže isporučiti: “Pucanj bez zvuka”.

Naciljao sam, u cijevi je bio metak s titanijevom glavom koji napravi samo rupicu koliko je širok i opalim. Kao da sam putovao s tim metkom. Ravno u čelo. Ministar je samo pao i svi su mu skočili u pomoć, a kada su shvatili što se dogodilo, počela je vrisaka. Ja sam već pospremio snajper u auto, odvezao se par blokova dalje i vratio vidjeti taj meni mili događaj, pogledao u nebo i Darmusu mislim poručio da mi oprostí što sam ga uvukao u svoje probleme. Odjedanput sam osjetio toliku ispunjenost, pozitivnu ispunjenost kao da je došla odozgora od Darmusa. Bio sam sretan i osjećao empatiju prvi puta. Empatiju prema svijetu, svemu, ljudima koji su prolazili, starici koja je zalijevala cvijeće na balkonu, starcu koji prosi, svima. Osjećao sam da postajem ljudsko biće. Ostavio sam auto i nastavio dug put pješke do apartmana.

Nakon nekoliko mjeseci u Lisabonu odlučio sam otići negdje gdje me nitko ne može pronaći. Jedan dan stajem u trafiku kupiti cigarete i dok tražim odgovarajuću novčanicu, slučajno mi ispadne kreditna kartica koju mi je Stari još u Hamburgu ostavio u Polu. Više ništa nije bilo bitno. Otišao sam s njom do bankomata, gurnuo je u stroj i ispred mojih očiju je zabljesnula cifra od dvije milje eura. Ostao sam zapanjen.

Odšetao sam do prvog bara na plaži, naručio dupli Jameson bez leda. Pogledao sam gore, prema nebu, kanula mi je suza niz obraz i nazdravio sam Starom. Opakom starcu, velika srca.

Kraj.

